

PERRY RHODAN

196

K. H. Scheer PLANETA POSLEDNÍ NADĚJE

Přeložil Jan Rada

Po mnohaměsíčním bloudění kosmickým prostorem se Perry Rhodan a jeho společníci vrátili na rodnou planetu. Byl to téměř zázrak, protože často jejich situace byl tak beznadějná, že jim nikdo nedával šanci.

To už se na Zemi psal rok 2 329. Plány teroristické skupiny Černá hvězda, jejíž fanatičtí příslušníci málem zničili hlavní světy sluneční soustavy, byly zmařeny. A postavení Perryho Rhodana jako Velkého administrátora Solárního impéria to jen posílilo. Také většina administrátorů Pozemšťany osídlených světů se přesvědčila, že za panujících mocenských poměrů v Galaxii je bezpečnější zůstat pod ochranou Solárního impéria než sledovat své vlastní cíle. To však odmítal Iratio Hondro, vládce Plophosu, jednoho z nejstarších a nejmocnějších osídlených světů Solárního impéria. Avšak i jeho režim, založený na útlaku, byl zničen agenty Allana D. Mercanta a jemu nezbylo, než uprchnout na planetu Poslední naděje...

1.

Zástupce šéfa spojovací a zaměřovací centrály na Last Hope Shelo Bontlyn zpozorněl. Hučení antigravitační šachty nešlo přeslechnout a Shelo tušil potíže. Narovnal se a předstíral, že je plně zaujat přístroji před sebou. Vrchnost nerada viděla, když si člověk ve službě udělal pohodlí.

Z antigravitační šachty vystoupili dva QB-roboti. Jejich kovové nohy klapaly po podlaze. Shelo na ně nereagoval, stále upřeně zíral na kontrolní světla přístrojů. Kontrolka hypervysílače svítila červeně. Vysílání bez povolení velitele se trestalo smrtí. Bontlyn se podíval do vysílacího prostoru, jištěného energetickým polem. Klíč k jeho zrušení měl pouze šéf tajné základny na Last Hope Konta Hognar. Teď však

světélkující clona byla odsunuta a Shelo viděl část místnosti. Nejdříve spatřil dvě natažené dlouhé nohy a vzápětí celého urostlého muže. Paže - zbraně robotů se nepohnuly.

Bontlynův dech se zrychlil. Překotně pátral v paměti, co by mohlo přimět samotného Hognara k této nečekané návštěvě, ale na nic nedokázal přijít. Bezmyšlenkovitě stiskl tlačítko automatického sledování frekvencí. Modrá a zelená světélka se míhala na obrazovce - přístroj hledal něco neobvyklého mezi miliony frekvencí. Kódované zprávy několika desítek vesmírných lodí, sto osmdesát hlavních frekvencí, stále monitorovaných, nic zajímavého.

Hognarovy kroky se blížily a zastavily těsně za Shelovými zády.

„Hondro je velký, techniku Bontlyne,“ pozdravil mocný šéf.

„Hondro je velký, pane,“ odpověděl Bontlyn, ale hlavu neotočil, stále sledoval obrazovku a kontrolky.

„Po dobu mé přítomnosti jste svých povinností zproštěn,“ řekl Hognar.

Shelo se zvedl, otočil se a postavil do pozoru. Hognar byl oblečen do modré kombinézy se světélkujícím červeným V na hrudi, uniformy plophoské Modré gardy. Menší technik musel k vysokému šéfovi vzhlížet. Šéf mlčel a díval se zamyšleně. Shelovi se ulevilo. Nabyl jistoty, že šéf nepřišel kvůli tomu, aby ho poslal na věčnost. Na to má dost policistů, sám by se neobtěžoval, uklidňoval se dodatečně Bontlyn.

Hognarovi nikdy nic neuniklo, tentokrát však Shelovi připadal jako duchem nepřítomný.

„Žádné zprávy z našeho světa?“ zeptal se šéf, ale znělo to spíše jako konstatování než jako otázka.

„Ne, pane,“ řekl Bontlyn. To „pane“ bylo jedním z mála pozemských slov, která zůstala v jazyce Plophosanů. První pozemská kolonie v soustavě Eugaul se také jako první osamostatnila a zanedlouho vytvořila na Zemi nezávislou říši.

Hognar přistoupil k obrazovce, která zachycovala část povrchu Last Hope. Shelo ho pozoroval a jeho údiv vzrůstal. Velitel této plophoské základny zíral na obrazovku stále stejně nepřítomným pohledem.

Shelo ho nikdy v takovém stavu neviděl.

„Považuji vás za jednoho z nejspolehlivějších vůdcových poddaných, techniku Bontlyne. Máte tu podstav, že?“

„Zvládáme to, pane,“ odpověděl opatrně Shelo.

„Od vás jsem jinou odpověď ani nečekal,“ pochválil ho šéf. „Vy víte, že potřebujeme každého schopného muže, abychom skoncovali s nadvládou toho ničemy Perryho Rhodana.“

Bontlyn měl nevalné mínění o současné politické a vojenské organizaci Spojených impérií a myslel si, že nečekaný návrat legendárního Perryho Rhodana nemůže zastavit rozpad galaktické aliance. Neznamenal to však, že by Rhodana považoval za ničemu. Prozíravě však mlčel. Hognar nemusí vědět, že s ním nesouhlasí.

Velitel se prudce otočil a tón jeho hlasu se náhle změnil. Shelo bezděky opět ztuhl v pozoru. „Děkuji. To je vše, co jsem chtěl vědět. Každou zprávu mi okamžitě hlase.“ To už promluvil Hognar, jak ho znal. Nedbale pozdravil a odkráčel v doprovodu robotů. Za okamžik opět zahučela antigravitační šachta.

Shelo se posadil do svého křesla a otřel si čelo, teprve teď si uvědomil, že ho má zpocené. Co vlastně Konta Hognar chtěl? Jeho otázky nedávaly smysl. Velitel byl něčím vyveden z míry, ale čím? Byl to nečekaný návrat Perryho Rhodana?

Na Shelově tváři se objevil poťouchlý úsměv a ve světlých očích mu zajiskřilo. Velitele se obával, ale také ho nesnášel. Okamžitě se však vzpamatoval a jeho obličej ztuhl do bezvýrazné masky. Na polární stanici pekelné planety Last Hope, vzdálené od Terry 21 513 světelných let, bylo nebezpečné se takto usmívat, pokud by to mohl kdokoliv jakkoliv vztáhnout k Vůdci Plophoské říše. A Bontlyn si právě vzpomněl na Iratia Hondra, nenáviděného samovládcе.

V březnu 2 329 platného standardního času, tedy zhruba před čtyřmi měsíci, se Velký administrátor dověděl o obsazení Last Hope a od té doby byl na žhavé planetě vyhlášen stav pohotovosti. Shelo díky své funkci patřil mezi těch několik vyvolených, kteří viděli pod pokličku a věděli, o co vlastně jde. Technici měli ovšem zakázáno odposlouchávat hovory mezi vládními orgány říšských center, ale

Bontlyn neváhal riskovat život, aby se dověděl, co se v Galaxii děje. Snad ho k tomu hnala nenávist k Vůdci.

Poslední přísně tajná zpráva z Plophosu měla snad uklidnit: „Soustava Eugaul byla prohlášena za uzavřenou pro všechny cizí lodě, včetně pozemských.“ Bontlyn a několik vědců z Last Hope však tajně diskutovalo o tom, jak dlouho budou Pozemšťané trpět Hondrovo odpadlictví. Znamenalo to blokádu, a ta se musela brzy projevit ve všech oblastech života. To nemohlo přispět ke klidu.

Rhodana už několikrát kdekdo prohlašoval za mrtvého a jeho návrat tedy musel veliteli základny způsobit starosti. Rhodanova nepřítomnost, pověsti o jeho smrti, aktivizovaly všechny odstředivé síly v Impériu a vzpoura byla na spadnutí. Po jeho návratu se všechno rychle uklidnilo, Bontlyn to mohl dobře sledovat na komunikačním provozu. Před Rhodanovým návratem byl až hektický, zdálo se, že všichni náhle pociťují potřebu navazovat nejružnější spojení, po jeho návratu se však během několika dnů vrátil k normálu. Bontlyn nepochyboval, že se geniálnímu Rhodanovi podařilo tvrdou rukou opět nastolit pořádek. O důvod víc, aby nevěřil ničemovi, že je Rhodan ničema.

Ničemové byli Vůdce a velitel Last Hope, to bezpečně věděl už tři roky, od chvíle, kdy byl na doživotí vypovězen na tuto pekelnou planetu. Věděl, že se dopustil chyby, a přijal by přiměřený trest. Brzy však pochopil, že to nebyl ani tak trest, ale způsob vytváření supertajného týmů vědců a techniků, usazeného na planetě Poslední naděje, Last Hope, v soustavě rudého obra Bolo. Zde chtěl Hondro soustředit nejschopnější vědce a techniky, aby objevili tajemství pozemského transformačního děla. Bylo tu přes šest set mužů a sto padesát osm žen. Dvě stovky mužů však byly odsouzeny k smrti, ještě než se vypravily na cestu. Byla vpravena do těla toxická látka, kterou Vůdce používal proti všem vlivným osobám, které mu připadaly nebezpečné. Stávaly se živoucími mrtvolami, protože pouze Vůdce měl k dispozici protilátku, kterou bylo nutné vstříkovat každý měsíc, aby jed nezačal působit.

Nikdo se pak už neodvažoval Hondrovi postavit.

Konta Hognár byl intoxikován. Plynulé dodávky protijedu pro něj byly otázkou života a smrti, ty však závisely na Vůdci.

Už osm týdnů však z Plophosu nepřicházely žádné zprávy, jen v pravidelném čase domovský svět navazoval s Last Hope spojení. Byla to však jen rutinní kontrola, která nepřinášela žádnou informaci. Nebylo divu, že velitel byl nervózní. Shelo pocítil k Hognarovi cosi jako soucit, k Hondrovi však o to větší nenávist. Byl to muž, který svou moc upevňoval jen tím, že své poddané tak či onak zotročoval, pokoušel se z nich udělat pouhé bezduché loutky. Loajalita k tomuto muži by byla zločinem. Shelo si vybral už dávno, ale teprve dnes si přiznal, že už není cesty zpátky. Musel pokračovat v odporu.

Soustředil se na obrazovky před sebou. Last Hope patřila mezi ty nešťastné planety, kde dny byly ničivě žhavé a noci nesnesitelně mrazivé. V řídké atmosféře se nemohly vytvořit žádné ochranné clony, které by zmírnily intenzivní záření rudého obra. Pouze pól byl místem střetávání chladu a žáru, světla a tmy, místem prudkých větrných smrští, pološera a polosvitu, jediným místem, kde se dalo přežít, ale ani zde by se žádný člověk neusadil, kdyby sem potomky pozemských kolonistů nevyhnal rozkaz nelítostného muže, který se násilím chopil moci a brutálním násilím ji také udržoval ve svých rukou. Shelo Bontlyn už dlouho uvažoval o útěku. Byl to jediný smysluplný cíl v tomto světě „poslední naděje“. Jenže snad ani neexistovala možnost opustit nejen planetu, ale ani základnu s pohodlným ubytováním, ale především nutnou klimatizací a sklady nezbytných zásob. Věděli to nejen vyhnanci, ale i vojáci Modré gardy. Strážnice u východu ze základny zůstávala často prázdná. Kdo by utíkal z očiště do pekla? Shelo se ušklíbl. Ten příměr ho napadl prvně. Byl výstižný, ale ani o krok ho neposunul k vytouženému cíli.

Raději začal uvažovat o tom, jaké šance má Vůdce v boji proti Rhodanovi. Jeho výrok, že lidská rasa může být poražena jen lidskou rasou se stal slavným po celém vesmíru. Plophosané, potomci Pozemšťanů, dokonce těch nejschopnějších z nich, těch, kteří razili cestu do vesmíru, tak byli jakoby předurčení k tomu, zlomit moc Země. Touto politikou Hondro nesporně mohl získat hodně spojenců z

řad nespokojených. Avšak Rhodan mohl mobilizovat rezervy daleko větší.

Shelo si povzdechl. Už mnohokrát ve svých úvahách dospěl k tomuto bodu, dál se však nikdy nedostal. Co bude dál?

Netušil, že právě v tomto okamžiku do obrovské centrály hyperkomu na planetě Plophos vstoupil vysoký muž v uniformě Solárního impéria. Hodnostní označení na jeho rameni bylo jediné svého druhu, příslušelo pouze Velkému administrátorovi Spojených impérií, šéfovi Solárního impéria a nejvyššímu veliteli vojska. Byl to Perry Rhodan.

V jeho doprovodu byl dosavadní šéf tajné služby Plophosu Isit Huran, admirál kosmické flotily Arnt Kesenby a mladá žena s rudými vlasy.

2.

Obrazovka hyperkomu SHF se rozzářila a šedé, světélkující úsečky vytvořily znak volajícího. Shelovy prsty se rozkmitaly po klávesnici. Plophos měl frekvenci 1 124,37589 gigatrontů a frekvence souhlasila, také automatický zaměřovač vysílačky potvrdil, že spojení je navázáno ze soustavy Eugaul. Konečně automatický pozitronový počítač se stoprocentní jistotou vyloučil, že by nějaká pirátská stanice v soustavě Eugaul se pokusila napodobit vysílání úřední centrály Plophosu. Ve Vůdcově říši se na kontrolu dbalo.

Shelo ukončil povinné kontroly a zapnul obraz a zvuk. Bez přemýšlení zapnul i záznamník. Opomenul jedinou maličkost, která patřila k povinnostem technika Shelo Bontlyna - opomněl stisknout tlačítko alarmu, které by upozornilo velitele Hognara, že přichází dlouho očekávaná zpráva. Opomenutí o to podivnější, že velitel byl osobně v centrále sotva před hodinou a tuto povinnost opět důrazně připomenul. Později Bontlyn nedokázal vysvětlit, proč to neudělal ještě než se objevil obraz volajícího.

V okamžiku, kdy se na barevné, trojrozměrné obrazovce objevil úzký, nehybný obličej s pevně řezanými rysy v němž žily pouze šedé oči, Shelo dočista zapomněl na okolní svět. Muž měl na sobě zelenou

uniformu solárního loďstva.

„Perry Rhodan!" sotva slyšitelně vydechl Shelo a prudce se naklonil k obrazovce.

Rhodan začal mluvit a Shelo ztlumil zvuk. Nechtěl, aby ta slova zaslechl ještě někdo. Rhodan mluví z hlavní centrály Plophosu! Bylo to neuvěřitelné.

„Mluví k vám Velký administrátor," pronesl cizí hlas. „Obracím se na všechny lidi na osídlených planetách, zejména pak na tajných základnách, které zřídil na neobydlených světech uprchlý zločinec Iratio Hondro."

Shelo zalapal po dechu.

„Jistě jste se už přesvědčili, že mluvím z úřední centrály Plophosu," pokračoval klidně Rhodan. „Iratio Hondro, známý jako Vůdce soustavy Eugaul, byl sesazen lidovým hlasováním na Plophosu a plophoský soud ho v nepřítomnosti odsoudil k smrti. Ze své pravomoci šéfa Solárního impéria jsem jmenoval prozatímní vojenskou vládu. Jakmile se situace po revoluci uklidní, budou uskutečněny svobodné volby. Vyzývám velitele všech tajných základen na neznámých planetách, aby udali polohu svých základen. Zároveň jim zakazují poskytnout jakoukoliv pomoc uprchlému diktátorovi. Jelikož je mi známo, že čelní političtí činitelé, vědci a mnozí velitelé byli intoxikováni a jejich přežití závisí na pravidelném podávání protilátek, odpovědně prohlašuji toto:

Pozemská biomedicína rozluštila záhadu intoxikace. Nejedná se o jed, nýbrž o mutace virů v důsledku radiologického zpracování. Po jistou dobu zůstávají ve stavu krystalické nehybnosti a tak zvané protilátky je v tomto stavu udržují. Podařilo se však vyvinout prostředek, označený jako biokompentin, který tyto viry zabíjí. Intoxikováni jedinci na Plophosu, šéf tajné služby Huran, admirál Kesenby a mnozí další se již vyléčili. Lidé, kteří byli donuceni sloužit diktátorovi pod pohrůžkou nevyhnutelné smrti, jsou osvobozeni. Vyléčení je na dosah. Další pokyny vám vyloží Isit Huran."

Shelovi se zdálo, že sní. Je to všechno pravda? Nebyl schopen logicky myslet, krev se mu nahrnula do hlavy a rudé kruhy před očima

mu na chvíli zastřely zrak. Budou skutečně všichni ti otroci pravidelných dodávek protijedu osvobozeni? A kde je Hondro, co podniká, je snad mrtev?

Shelo ještě neviděl jasně, ale ten hlas poznal. Nikdo nemohl zapomenout ten bezbarvý hlas nejobávanější muže Plophosu. Lidé ho nenáviděli ještě více než samotného diktátora a nikdo netušil, že nejvíce Hondru nenávidí právě on, považovaný za nejvěrnějšího z věrných. Diktátor to však věděl a snad mu činilo potěšení vysmívat se tomu vychrtlému muži tím, že právě on musel být vykonavatelem těch nejhorších zločinů. Mohl si to dovolit dokud ho měl pevně v rukou.

„Mluví k vám Isit Huran," řekl bývalý šéf tajné služby a Shelo konečně jasně rozeznal jeho plešatou, vejcovitou hlavu. „Mohu potvrdit slova Velkého administrátora. Poslední protijed od Vůdce jsem dostal před šesti týdny, ale díky biokompentinu jsem stále živ a zdrav. Proto apeluji na velitele tajných základen, aby sdělili svou polohu. Potom budeme moci okamžitě vyslat lodě s léky. Vůdce uprchl a jeho zásobovací systém se zhroutil. Nemáme možnost vyslat záchranné lodě, jestliže s námi nenavázete spojení. O politických poměrech vás budeme informovat později."

Po šéfovi tajné služby vystoupil ještě admirál Kesenby. Vědělo se o něm, že je intoxikován a proslýchalo se, že je zastáncem Neutralistů. Stručně potvrdil slova svých předřečníků.

Potom se ujala slova dcera zavražděného vůdce Neutralistů a později ilegální opozice, Kositche Abra, Mory Abroová. Věcně, bez zbytečného patosu, informovala o průběhu revoluce a neskrývala, že Terra zasáhla rozhodujícím způsobem.

„Samozřejmě Terra! Jak jinak," zamumlal Shelo Bontlyn. Dráždilo ho to. Přesto pozorně vyslechl zprávu až do konce. Potom přístroj vypnul, vyndal záznam a konečně se uvolnil. Přemýšlel.

Když začal jednat, věděl už přesně, že každý jednotlivý krok, který dělá, stačí na to, aby byl odsouzen k smrti. Nejdříve vymazal číslo relace z automatického záznamníku spojení. Nebylo to jednoduché, ne nadarmo však byl vynikajícím odborníkem, vždyť právě proto byl odsouzen k tomuto vyhnanství. Po deseti minutách už nikdo nemohl

dokázat, že ke spojení s Plophosem došlo.

Nejnebezpečnější část svého záměru však teprve musel uskutečnit. Vzal záznam a přešel do vedlejší místnosti, kde byla ústředna místního vysílání. Nastavil vysílací čas a vložil záznam do reprodukčního přístroje. Záznam bude vysílán v pravidelné propagandistické relaci.

Když se vrátil na své stanoviště, slyšel šumot antigravitačního výtahu. Tentokrát to nebylo nic neobvyklého, byl čas střídání směny. Začal si pískat.

„To bych rád věděl, kam chodíte na tu dobrou náladu. Stalo se snad něco?“ zavřel starší muž, který ho přišel vystřídat.

„Co by se tu mohlo stát?“ řekl vesele Shelo a vstal. „Vlastně ano, asi před dvěma hodinami tu byl Hognar.“

„Hognar? Tady?“ vyjekl zjevně vyděšený muž.

„Hognar osobně,“ přisvědčil Shelo. „Chtěl vědět, co hlásí Plophos, zřejmě očekává důležité zprávy. Musíte ho okamžitě informovat.“

Shelo odešel k výtahu. Bydlel o pět pater výš. Mezi jeho příbytkem a centrálou byly ještě laboratoře a velké skladiště. Celá základna byla přitisknuta k horskému hřebenu, kterému se říkalo „Sedící drak“. Právě ten hřeben chránil rozsáhlou základnu před náhodným odhalením. Shelo neslyšně stoupal beztlázným prostorem. Roboti, hlídající vstupy do pater, které míjel, si ho nevšímalí. Vystoupil v obytném patře právě v okamžiku, když se rozezněl budíček. Čas spánku skončil. Zde, dvacet metrů pod povrchem, pouze signály určovaly „dny“ a „noci“. Ostatně na povrchu by to nebylo o nic lepší. Shelo se vracel z noční směny.

Byl tu zaveden dvacetihodinový cyklus: čtrnáctihodinový pracovní den a potom šestihodinová odpočinková pauza. Každý ji mohl využít po svém, ale velitel si byl právem jist, že jen málokdo se odhodlá vzdát se těch několika hodin povoleného spánku kvůli zábavě. Ostatně všudypřítomní příslušníci Modré gardy pečlivě dohlíželi na to, aby při žádném společenském posezení hovor nesklouzl na zakázaná témata.

Bontlyn kráčet dlouhou chodbou obytného patra. Byl až neuvěřitelně klidný. Byl to zvláštní klid člověka, který po letech

beznadějného a neplodného uvažování učinil rozhodný krok. Klid člověka, kterému se vrátilo sebevědomí.

Vstoupil do boční chodby označené 14a, kde byly byty čelných vědců. Přes svou vysokou funkci sem Shelo nepatřil, na to neměl nárok. Potřeboval však radu a věděl, že ji může dostat jen tady. Měl přesný cíl.

Než zaklepal na dveře s číslem 183 ještě jednou se rozhlédl po prázdné Chodbě. Nyní, když měl vyložit, co se stalo a co udělal, zmocnila se ho nervozita.

3.

Milesovi Trautovi bylo pětatřicet a měřil skoro metr devadesát. Právě vyšel ze sprchy a nervózně si třel mokré vlasy ručníkem. Opět překročil spotřebu drahocenné vody a uvažoval, kde ušetřit. Byl nejlepším inženýrem plochosférické říše v oboru ultrazvuku a vedoucím výzkumné laboratoře TU-13, zaujímal tedy jedno z nejvyšších postavení na základně. Co ho však činilo výjimečným bylo to, že se mu podařilo uniknout intoxikaci. To však tušil jen málokdo a jistě to nevěděl snad nikdo.

Byl opatrnější než ostatní a hlavně dokázal reagovat okamžitě a správně. Jakmile postřehl, že by ho někdo mohl podezírat z protistátních úmyslů, podnikl potřebné kroky a vždycky byl úspěšný. Byl přesvědčen, že pokoušet se vzpírat vůdcovým příkazům je marné.

Proto se jako jeden z mála sám a dobrovolně přihlásil ke službě na jedné z tajných základen. Byl to jeden z jeho úspěšných kroků v boji proti perzekuci: Odletěl na Last Hope bez obvyklé intoxikace. Navenek musel zůstat stejně opatrným jako ostatní, ale vnitřně byl mnohem svobodnější, protože nikdy nemusel uvažovat o této planetě jako o své poslední naději a od začátku svého pobytu, tedy už skoro dva roky, pracoval na plánu, jak se odsud dostat.

Ovšem spolu s Evou Narkolovou, křehkou černovláskou, programátorkou, která se však na Last Hope nedostala dobrovolně. Svůj vztah pečlivě tajili, protože jeho prozrazení by mohlo být nebezpečné. Modrá garda se nikdy neštítala vydírat nátlakem na blízké

osoby. Mohlo by to zhatit celý plán. Jednu výjimku však Miles udělal, svěřil se Bontlynovi. Byl to nejvyšší projev důvěry a ta byla vzájemná.

Miles se oblékl do kombinézy z umělého vlákna a stiskl tlačítko u jídelního výtahu. Vzápětí se otevřelo okénko a Miles vyndal tác se snídaní, postavil ho na jídelní stůl a pohodlně se usadil. Vedle v ložnici pracoval úklidový robot, ale slabé hučení vynálezce nerušilo, ani jídlu však nevěnoval velkou pozornost. Nemyslel už ani na Evu. Jako vždy na začátku pracovního dne se zcela zhloubal do promýšlení experimentu, který připravoval. Byl přesvědčen, že našel správný postup k vytvoření transformačního děla, tedy ke splnění hlavního úkolu, který mu byl svěřen Vůdcem. On však rozhodně nemínil svůj vynález Vůdci věnovat.

Ze svých úvah byl vyrušen tichým zaklepáním. Okamžitě byl ve střehu a napjatě naslouchal. Za chvílí se klepání ozvalo znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Miles se podíval na hodinky. Do začátku pracovní doby chybělo ještě dvaatřicet minut. Byl to čas, kdy nikdo nevycházel z bytu, každý se snažil využít posledních vzácných chvil odpočinku.

Miles nepoužil automatické otvírání dveří, raději šel otevřít sám. Shelo Bontlyn vklouzl dovnitř sotva byl otvor dost široký na to, aby se jím protáhl. Miles pro jistotu ještě vyhlédl do chodby, aby se přesvědčil, že je prázdná, potom rychle zavřel, otočil se a opřel zády o dveře. S pažemi zkříženými na hrudi mlčky shlížel ze své výšky na udýchaného přítele.

Shelo očima ukázal dozadu k ložnici, kde stále ještě pracoval robot.

„Ten není nebezpečný,“ odpověděl Miles na nevyřčenou otázku. „Už jsi jedl? Pojď a posluž si, techniky první třídy krmí opravdu dobře.“

Stále ještě těžce oddychující Shelo mlčky sklesl na židli.

„Pevně doufám, že máš velmi pádný důvod k návštěvě v tak neobvyklou dobu,“ znovu promluvil inženýr. „Normální je stýkat se po směně a co není normální, je hned podezřelé. Takže proč?“

Shelo se už stačil uklidnit. Miles vyzařoval zvláštní fluidum,

vyvolával v lidech dojem, že v jeho přítomnosti se nic zlého snad ani nemůže stát. Působil tak skoro na všechny, na Shela rozhodně, a tak šel rovnou k věci.

„Při večeři, tedy za čtrnáct hodin, začne pracovat vnitřní televizní okruh, protože jistý blázen jménem Shelo Bontlyn vložil do vysílače pásku a načasoval promítání na dobu, kdy všichni budou shromážděni v jídelně a chtě nechtě uvidí a uslyší, co na pásce je," vyhrkl Shelo. „Kdyby technik ve studiu dostal telefonicky rozkaz vysílání okamžitě přerušit, nepodaří se mu to. Dostane pěknou ránu, celé zařízení je už pod proudem. Nejspíš upadne do bezvědomí, ale i kdyby ne, bude mu trvat dlouho, než přijde na to, jak odpojit zařízení, aniž by vypnul proud v celém sektoru. Než tam dorazí Modrá garda a nějak si s tím poradí, bude už celý půlhodinový záznam odvysílán. Pouze náhodná kontrola naprogramovaného pořadu by mohla vysílání zabránit. To by ovšem byla až neuvěřitelná smůla. Takovou kontrolu vůbec nepamatuji. Takže je pravděpodobné, že všichni si poslechnou tu nejneuvěřitelnější zprávu posledního desetiletí z přímého záznamu. Kdybych ji někomu oznámil já, nikdo by mi nevěřil. Takhle však uvidí na vlastní oči a uslyší vlastníma ušima, co se na Plophosu stalo."

Shelo se odmlčel a Miles se na něj díval také mlčky. V jeho tváři se nepohnul ani sval, pouze sotva znatelně pobledl. Věděl, jaké důsledky pro Shela bude asi mít jeho čin.

„A co se vlastně na Plophosu stalo?" zeptal se konečně Miles.

„Jen krátce, podrobně to uslyšíš při večeři: Hondro byl svržen a je na útěku. Perry Rhodan dosadil prozatím na jeho místo Mory Abroovou, prý do svobodných voleb. Intoxikovaní mohou být vyléčeni, Pozemšťané přišli na Hondrovo tajemství. Isit Huran a admirál Kesenby to dosvědčují."

Byla to stručná, ale skoro vyčerpávající zpráva. Milesův obličej však zůstal nehybný, jen v očích mu zajiskřilo. Shelo marně čekal na nějakou reakci.

„Považoval jsem za nutné, aby si naši lidé vyslechli tu zprávu celou a jsem si jist, že by Konta Hognar zabránil jejímu šíření," dodal Shelo na vysvětlenou, protože měl dojem, že Miles jeho čin neschvaluje.

„Přesto, zeje intoxikován a může být vyléčen?"

„Není jako většina intoxikovaných. Neslouží jen z donucení, je to fanatik, který je přesvědčen, že Plophos, Plophosané a především Vůdce jsou neporazitelní. Raději zemře, než aby udal polohu Last Hope. Kdybych měl přístup k hyperkomu, dávno bych už vyslal tíšňové volání. Bohužel se k vysílači nedostanu a nezbývalo mi než udělat, co jsem udělal."

„Světodějně zprávy, Shelo!" zareagoval konečně Miles a zvedl se. „Všichni uslyší Velkého administrátora."

„Hognar si okamžitě spočítá, kdo tam tu pásku dal, protože každý ví, že starý Holt není něčeho podobného schopen. Deset minut po začátku vysílání budeš zatčen a zastřelen. Uvědomuješ si to?"

Shelo neodpověděl, pouze ještě více pobledl. Miles se naopak zasmál a oči mu zářily.

„Tak dobrá, nezastřelí tě, protože tě nenajdou," prohlásil vesele. „Dám ti k dispozici své tajné zařízení. Vyvinul jsou obranný štít a použiješ naše průzkumné pozemní vozidlo, nějakou zbraň ti také opatřím. Musíš venku nějak přežít tři dny. Za tu dobu zde zorganizuji revoltu. Je tu přes dvě stě intoxikovaných, mezi nimi i dost významných osobností. Konta Hognar za těchto okolností už není rozhodující. Ještě tak dva dny svou moc udrží, ale déle nebude moci čelit tlaku vyhnanců. To je tedy doba, po kterou budeš muset vydržet. Viděl tě někdo, že jdeš ke mně?"

„Nikdo."

„Doufejme," prohodil zamyšleně Traut. „Beztak budu v obtížné situaci, protože se ví, že jsme přátelé. Teď jdi spát a v poledne jdi na oběd do jídelny číslo tři. Eva bude mít pro tebe další zprávy. Holt bude v centrále čtrnáct hodin?"

„Ano, to je směna, vystřídá ho Manchun. Já teď mám šest hodin na odpočinek a potom mám přezkoušet povrchové kamery. Nemám nejmenší možnost změnit načasování. Strážní roboti mě nepustí do objektu."

Miles přikývl, ale uvnitř to v něm vřelo. Shelo jednal ukvapeně. Měl ukrýt záznam, připravit útěk a teprve potom naprogramovat jeho

odvysílání. Když se po léta nic nedělo, dva dny by to ještě počkalo. Takhle se připravil o tolik potřebný čas.

„Hondro na útěku!“ zvolal Miles a ruce se mu sevřely v pěsti. „Konečně toho ničemu někdo porazil. Nikdy jsem nebyl tak domýšlivý, abych Plophosany považoval za výkvět lidského rodu a Pozemšťané nám teď ukázali, kdo má skutečnou moc. S Rhodanem nejde hrát špinavou hru, aspoň ne dlouho, a nejde v ní vyhrát. Mory Abroovou jsem viděl jen jednou, než s otcem uprchlá na nějakou neznámou planetu. Obdivuhodná, ale také nebezpečná žena, chytrá, se smyslem pro spravedlnost, ale pyšná. Ta liška Rhodan dobře věděl, proč dosadil právě ji. Bezpochyby vyhraje i volby. Nic proti tomu, jsem pro těsnou spolupráci se Solárním impériem, konec konců jsme všichni lidé. Ale zpátky k věci, Hognar bude vědět, co se stalo ve vlasti mnohem dřív, než za čtrnáct hodin, tu zprávu budou vysílat znovu a znovu.“

„Nepochybně,“ souhlasil Shelo, kterému se po vyslechnutí příteleva plánu vrátila barva do tváří.

„Máme tedy čas rozhodnout, zda musíš uprchnout, Zrzku,“ pokračoval ve své úvaze Traut. „Když Hognar zprávu oznámí, je všechno v pořádku, když ne, musíš se ztratit. Ale na přípravu jsi mi nechal zatraceně málo času, kamaráde.“

„Je mi to líto,“ zamumlal omluvně Shelo. „Když mě napadlo, že jsem mohl pásku odnést, bylo už pozdě, už se nedalo nic změnit.“

Než Miles stačil nějak zareagovat, uslyšeli bzučák. Shelo se začal vyděšené rozhlížet po nějakém úkrytu, ale Traut ho okřikl: „Jen klid, Shelo. Dneska nás toho čeká víc.“

Traut otevřel dveře a spatřil před sebou Hognarův nehybný obličej. „Máte návštěvu? Neruším?“ zeptal se obávaný šéf základny.

„Hondro je velký, pane,“ pozdravil Miles s úsměvem, ovládal se skutečně mistrně. „Těší mě, že vás mohu uvítat u sebe, nepůjdete dál, pane? Shelo Bontlyn zaskočil jen na čerstvý toast po službě, je věčně hladový.“

Také Hognar se přiměl ke zdvořilému úsměvu než vstoupil. V obýváku uviděl Shela, nyní skutečně s plnými ústy.

„Hondro je velký, pane," zahuhlal Shelo. „Račte prominout, už jsem na odchodu."

Miles nabídl hostovi místo, ten však odmítl. „Máte velmi málo času, techniku Traute," dodal suše.

Miles se podíval na hodiny. Pracovní doba začala před minutou, ale Hognar se spokojil s tímto nepřímým pokáráním. Shelo stál v pozoru a jen čelisti se mu ještě pohybovaly, také Miles čekal.

„Přišel jsem, abych si s vámi promluvil mezi čtyřma očima o postupu vašich prací, ale budiž, přítomnost třetí osoby přehlédnu," řekl Hognar a složil ruce za zády, byl to jeho typický postoj. „Nuže, jak jste daleko, techniku Traute? Dostal jsem určité zprávy, které nás nutí práce urychlit. Potřebujeme transformační dělo. Řekněte mi, co potřebujete, a dostanete to. Mohu vám také dát k dispozici vynikající odborníky z různých vědních oborů a inženýry, ale práce se musí urychlit. To myslím smrtelně vážně, techniku Traute. Věc spěchá!"

Bylo to jasné: Hognar už zprávy z Plophosu vyslechl. „Udělám vše, co bude v mých silách," odpověděl Traut.

„To nestačí. Chci znát konkrétní termín," prohlásil pán planety Poslední naděje. „Nuže?"

„Musím si počkat na výsledky dnešního pokusu, potom budu vědět víc, pane. Počítám, že přibližně v době polední pauzy."

„Dnes se najíte v laboratoři. Je mi to líto, ale osud vlasti je důležitější než pohodlí lidí mi svěřených. Tím nemyslím vás, Traute. Vím, že vy jste se přihlásil dobrovolně. Za vámi jsem přišel, řekněme, jako přítel. Chci, abyste si plně uvědomil, že plophoské transformační dělo může změnit osudy národů Galaxie."

Hognar se tedy rozhodl bojovat, i když tím odsoudí všechny intoxikované k smrti. Miles opět musel přizpůsobit své plány nové situaci.

„Do pěti dnů bude dělo hotovo, pane," prohlásil rozhodně. „Musíte mi ovšem ještě dnes povolit výjezd ze základny s velkým vozidlem. Musím instalovat druhé pokusné zařízení venku, na povrchu."

„Proč?" vyštěkl úsečně Hognar.

„K dokončení 5D transformátoru hmoty. Zpětná transformace dělá

stále ještě potíže a já potřebuji srovnatelnou sérii dat z mimolaboratorních podmínek."

„Schvaluji. Dám rozkaz, aby vás pustili. Uvidíme se později. Techniku Bontlyne, nikomu ani slovo o tom, co jste slyšel."

„Samozřejmě, pane."

„Hondro je velký!"

„Zatraceně, ten chlap přišel o pět minut dřív než měl," zaklel Traut, sotva se za Hognarem zavřely dveře. „Ted' budu muset s tebou, Zrzku, jinak mi nasadí mozkový detektor do pěti minut po tom tvém vysílání a až ze mě vydolují, co potřebují, a oni to vydolují, i když se budu snažit lhát, tak mě zastřelí. Zvlášť, když se dovědí, že stejně potřebuji k dokončení toho kanónu mnohem víc času."

„To je mi líto," řekl omluvně Bontlyn. „Hognar je šílenec, stále věří, že Vůdce ještě může zvítězit, když bude mít novou ničivou zbraň."

„Jeho šílenství je však nebezpečné a sotva vyléčitelné, protože je chytrý a tvrdohlavý. S takovými nic nepohne. Jedno jsme však uhráli, dostaneme plně vybavený a zásobený vůz, to moje vozítko nepotřebujeme. Ostatně dneska by se mi už sotva podařilo dostat ho z hangáru."

„Bylo mi jasné, o co ti jde, jakmile jsi začal mluvit o ověřovacích experimentech na povrchu."

„Jinak to nešlo. Ale teď už zmiz."

Shelo vyšel do chodby a okamžitě uviděl dva příslušníky Modré gardy. Na hlavách měli bojové přilby se zamontovanými vysílačkami a místo obvyklé, pouze ochromující, výzbroje, měli ničivé paprskomety. Šlo do tuhého. Shelo zalapal po dechu.

Když je za okamžik spatřil také Miles, zůstal úplně klidný; už nějakou chvíli věděl, že je nejvyšší čas ukázat základně záda.

4.

Na Last Hope byly hodiny seřizeny na dvacetihodinový cyklus. V nula hodin sirény plnily funkci budíčku, po sedmi hodinách byla vyhlášována polední pauza, ve čtrnáct hodin končila pracovní doba a

doba odpočinku byla do dvaceti hodin. A znovu budíček. Neměnný koloběh života na základně Last Hope.

Eva Narkolová seděla ve třetí jídelně u stolu s drobným, šedovlasým a vrásčitým fyzikem s pronikavýma očima, Kelo Kontemerem. Patřil k živoucím mrtvým jako nejméně třicet dalších ze stovky strážníků ve velké místnosti. Byl nejzapřisáhlejším odpůrcem Vůdce a fanatickým obhájcem osobní svobody, říkalo se, že už několikrát nebyl popraven jen proto, že je považován za nenahraditelného. Proto mu výroky, které jiné stály život, vynesly pouze psychiatrické léčení.

V místnosti panovalo podivné ticho, které rušilo jen cinkání nádobí a tu a tam nějaké bezvýznamné slůvko. O svých starostech tu lidé nemluvili, tady byl každý vlastně sám. Bývalo to tak vždy, ale v posledních hodinách celou základnu navíc tížilo nějaké strašné tajemství. Nikdo nevěděl čeho se týká. Všichni si však všimli, že strážní vyměnili policejní výzbroj za válečnou, mnozí viděli Hognara pobíhat jako hladového vlka z chodby do chodby, z patra do patra. Zaskakoval pracovníky nečekanými otázkami, uděloval důtky, překvapivě i pochvaly, ale leckomu připadalo, že je vlastně duchem nepřítomen.

U mnoha vyhnanců se vyvinul zvláštní instinkt pro odhad změn situace, které před nimi tajili, ale nikdo se v tom nevyrovnal Kontemerovi, Byl také mezi prvními, kdo postřehl, že se něco děje.

Nyní si ověřil, že jde o něco vskutku mimořádného. U oběda se neobjevil všeobecně oblíbený Traut, ani jeho spolupracovníci z laboratoře. Zřejmě pracovali nonstop.

Nyní starý fyzik čekal na nějakou stopu, která by mu pomohla odhalit charakter události, která tak znepokojila Hognara a jeho muže. Už po několikáté se úkosem podíval na Evu, která si poprvé přisedla k jeho stolu, a ještě v takový den! To nemohla být náhoda, vždyť si k jeho stolu nikdo nepřisedával, byl nejosamělejším mezi osamělými na Last Hope. Na druhé straně byla pravda, že volných míst už bylo v jídelně velmi málo a Eva mohla zbývajících přehlédnout.

Hognar, který jako vždy o polední přestávce procházel jídelnou a

pochopitelně si všiml, kam se Eva posadila, se zamračil. Eva to ignorovala. Měla úkol, který musela splnit. Pustila se do jídla, ale jakmile Hognar zmizel, rychle se rozhlédla, a když se ujistila, že se k jejich stolu nikdo nedívá, tiše pronesla: „Profesore!"

Kontemer dál něco soustředěně lovil v polévce a ani nezvedl hlavu, ale jeho rty se neznatelně pohnuly. „Poslouchám, Evo," vydechl.

„Miles Traut si vás odpoledne vyžádá. Tajný program. Nedivte se, nebraňte se tomu. Vůdce byl svržen. Perry Rhodan obsadil soustavu Eugaul."

Fyzikovi se roztrásla ruka a lžíce hlasitě cinkla o talíř, ale starý muž se vzápětí ovládl. Byl nejen moudrý, ale i energický a zdatný. Jeho vzhled křehkého stařečka klamal.

„Je to jisté?" zeptal se sotva slyšitelně.

„Bontlyn zachytil zprávu na hyperkomu, ale neohlásil ji. Pozemšťané mohou vyléčit intoxikované. Po dvanácté hodině opustíme základnu. Pozor!"

Příslušník Modré gardy se blížil k jejich stolu. Zastavil se u Evy.

„Hlaste se okamžitě ve zbrojní laboratoři. Technik Bontlyn potřebuje pomoc při zpracování složitého programu. Pospěšte si," rozkázal muž v uniformě.

Eva odsunula talíř, vstala a odešla. Příslušník se však od stolu nehnul a upřeně se díval na Kontemera. Ten se tím však nenechal rušit a pomalu dojídal. Teprve když polkl poslední sousto, pomalu zvedl hlavu a podíval se na ozbrojence. Ten očima ukázal na hodiny.

„Přece si nemyslíte, že ubohý blázen se vyzná v hodinách," zvolal překvapeně fyzik. „To už je čas?"

„Ještě tři minuty," odsekl vztekle gardista. „Ale radil bych vám, abyste si dával pozor na jazyk, jinak..."

„Ale vy nejste dost kompetentní k tomu, abyste uděloval rady, milý pane. Říkáte, tři minuty?"

Příslušník našťavané odkrácel a profesor se za ním klidně díval. Teprve když se opět postavil ke dveřím, tak se fyzik zvedl a chtěl vykročit, ale dveře se otevřely a opět vešel Hognar. Pohyboval se prkenně jako vždy, ale nesporně mířil přímo ke Kontemerovi. Fyzik

zůstal stát.

„Jste s okamžitou platností přidělen do laboratoře TU-13," oznámil hlasitě Hognar. „Hlaste se u technika Trauta. Doufám, že vaše pomatenost nezasáhla vaše ryze odborné schopnosti a snad vám práce v oboru dokonce pomůže. Prosím!"

Hognar ustoupil stranou a gestem ho vybídl k odchodu.

„Je to úžasné, jak mé znáte, pane!"

Všiml jsem si, že od rána už hodně lidí bylo povoláno k Trautovi. Vynalezl snad něco, nebo je to s naší říší nahnuté?"

„Sklapněte!" varoval šéf Last Hope. „A jděte!"

Tentokrát už fyzik uposlechl. Byl spokojen, protože z kradmých pohledů soudil, že rozmluva vzbudila patřičnou pozornost. Nevěděl jak chce Traut využít zprávu o Vůdcově pádu, ale věděl, že je na něj spolehnutí. Byl patrně jediný z intoxikovaných, který Trautovi nikdy nezazlíval, že se dobrovolně přihlásil na práci na Last Hope. Nepochyboval o jeho odvaze a tušil, že své rozhodnutí učinil po zralé úvaze a s jistým záměrem, a že za stávajících okolností bylo jistě nejlepším z možných. Právě sebeovládání si nejvíce cenil na svém mladém, talentovaném kolegovi. Sám se až příliš často nechal strhnout svou vznětlivou povahou, a zpravidla to bylo na škodu věci.

Sotva se za Kontemerem zavřely dveře, začali se zvedat i ostatní. Kolem Hognara, který zůstal stát u dveří, teď postupoval výkvět plophoské vědy a techniky. Hognar se už ovládl a zdravil nejzasloužilejší pracovníky a nejvěrnější stoupence Vůdce. Většina odpovídala suše, někteří však s nádechem neupřímné srdečnosti.

Konta Hognar se tím málokdy nechal oklamat. Byl to opravdu inteligentní člověk ve všem, až na jednu fixní ideu, které se nedokázal vzdát. Považoval za vlasteneckou povinnost každého Plophosana ztotožnit se s cíli, vytčenými Vůdcem, a veškeré pochybnosti o těchto cílech považoval za velezradu.

Ve dvanáct hodin úředního času základny bylo dokončeno nakládání do zvláštního průzkumného vozidla. Extremní podmínky na Last Hope nedovolovaly využít k pohybu silového pole a tak se

vozidlo pohybovalo po starých dobrých pásech. Bylo devět metrů dlouhé a poháněno bylo čtyřmi E-motory, které dostávaly energii z atomového mikroreaktoru s přídatným měničem.

Polokulovitá žaruvzdorná kabina s trčícími světlomety a anténami připomínala hlavu nějakého obludného hmyzu. Ostatně celé vozidlo vypadalo neforemně, ale vzdor vadám na kráse fungovalo dosud naprosto spolehlivě.

Konta Hognar osobně dohlížel na nakládání a tak Miles nechal naložit malý transmitter s příslušným reaktorem, které zbytečně zabíraly místo, k tomu však i enormní zásobu drahocenné vody, údajně pro chlazení ultranomatického řazení. V Hognarovi to nevzbudilo žádné podezření, protože experiment měl podle plánu probíhat na osvětlené polokouli. Také zásoby potravin se podařilo propašovat celkem bez obtíží ve standardních obalech náhradních dílů. Možná, že za tak klidný průběh uprchlíci vděčili tomu, že podezřivý velitel Last Hope měl plnou hlavu jiných starostí. Aspoň se co chvíli díval na hodinky.

Strážní, přidělení Trautovi už seděli v kabině. Eva a Shelo čekali poblíž vozu, starý Kontemer seděl u zdi na nějaké bedně. Jen Miles někam odešel.

„Zkontrolujte si ochranné oděvy," rozkázal Hognar, ale byl to pouze další důkaz jeho překvapivé roztržitosti. Rozkaz opakoval potřetí a už byl dávno splněn. Velitel se také o jeho splnění nezajímal a jal se nervózně přecházet podél vozu. Znovu se podíval na hodinky. Vtom se objevil Miles se stříbřitě se lesknoucím ochranným oděvem v rukou.

Termická kombinéza byla vybavena vlastním energetickým zdrojem, protože ovzduší na ozářené polokouli bylo nasyceno životu nebezpečnými plyny které teprve v atomárním regenerátoru mohly být přeměněny na kyslík. Vzhledem k zabudované aparatuře byly kombinézy těžké a nepohodlné, ale umožňovaly přežití při teplotách do osmi set stupňů Celsia.

„Konečně jste tady," vyhrkl Hognar a odvedl Milese stranou. „Techniku Traute, spoléhám na vás. Strážní jsou vám podřízeni.

Vraťte se teprve až pokusy budou úspěšně dokončeny. Můžete experimenty opakovat, vše potřebné vám dodám. Spojení funguje dokonale, nechal jsem ho ještě jednou překontrolovat. Dávejte na sebe pozor, ať nepodlehnete tomu vražednému žáru nebo nezapadnete do olovnaté bažiny."

„Znám nebezpečí, která na nás číhají, pane," uklidňoval ho Miles.

„Já vím, ale přesto, dávejte na sebe pozor. Vozidlo je prvotřídně vybaveno. Pokud by vám venku nebylo dobře, okamžitě se vraťte do kabiny. To je rozkaz."

„Rozumím, pane. Nebudu riskovat život a zdraví, ale v experimentu musím vsadit vše na jednu kartu. Mnoho času mi nedáváte, pane."

Hognar se najednou rozzářil jako dítě, které dostalo novou hračku. Neúprosný velitel se zaradoval, kdykoliv viděl upřímné zaujetí pro věc Plophosu. Nestávalo se to často a teď se mu zdálo, že se s ním setkal.

„Výborně, techniku Traute. Na případné škody na zařízení nemusíte brát zřetel. Ať to stojí třeba miliardy, jen mi dodejte transformační dělo. Terra už překračuje všechny meze, chápete?"

Miles se zlostně usmál: „Tak ji klepneme přes prsty. Hondro je velký."

„Hondro je velký," odpověděl procítěně Hognar. „Jsem šťasten, že mezi svými muži mám člověka vašeho smýšlení."

Miles se v duchu omluvil Hognarovi za zklamání, které mu připraví, a chtěl odejít, ale velitel ho ještě zadržel.

„Považujete opravdu za nezbytné brát s sebou profesora Kontemera, vždyť znáte jeho smýšlení?" zeptal se důvěrným šepotem.

Miles se podíval směrem ke starému fyzikovi a nasadil co nej cyničtější výraz jaký jen svedl. „Vím, co dělám, pane. Kontemer, Bontlyn a Narkolová jsou politicky nespolehliví, ale prvotřídní odborníci. To je hlavní důvod, proč je беру."

„A druhý?" zeptal se zaujatě Hognar.

„Náběhový cyklus nového transformátoru představuje jistá nebezpečí a Kontemer je člověk, který by ho dokázal zneužít. Mám pro toto tvrzení určité důvody, ale neptejte se, prosím."

„Nebudu," řekl s úsměvem velitel, který se domníval, že svého podřízeného dokonale chápe a schvaloval jeho jednání. „Při nejbližší příležitosti vás osobně představím Vůdci."

„Dokáží si vážit takové pocty, pane. Než se však setkám s Vůdcem, musím splnit svůj úkol."

Hognarův obličej náhle ztuhl a jeho oči provrtávaly Trauta.

„Jak jste přišel na nápad, že by se Iratio Hondro objevil na Last Hope, techniku Traute? Odpovězte!"

„Ale, pane, vždyť jste to sám říkal," podivil se Miles. „Jak jinak bych mohl být Vůdci představen? Bylo by přece bezectné vrátit se od rozdělané práce na Plophos a tak jste to jistě nemyslel."

„Samozřejmě," řekl Hognar téměř omluvně. „Ostatně máte pravdu, dostal jsem zprávu, že Vůdce navštíví Last Hope."

Vše bylo v pořádku - až na ty dva příslušníky Modré gardy. Jeden zaujal místo řidiče, druhý obsluhoval spojovací a zaměřovací zařízení. Nebyli však vyzbrojeni paprskomety, ale policejní výzbrojí, která jen na čas ochromovala nervová centra oběti. Měl to být zřejmě projev důvěry ze strany Hognara. Snad tím chtěl Trauta pobídnout k ještě většímu výkonu, ve skutečnosti ho tím zklamal. Účinné zbraně by se uprchlíkům hodily. Nedalo se však nic dělat. Všichni nasedli a vyjeli z hangáru na povrch pekelné planety.

Rudé slunce vysílalo zářivé protuberance do tmy Všehomíra. Ohnivě jazyky se objevovaly jako obrovské pochodně nad obzorem a zdálo se, že vozidlo dělí od ozářené části planety pouhých několik kilometrů.

Traut navázal spojení a hlásil: „Traut centrále. Vše v pořádku, tlak v kabině konstantní, teplota 22 stupňů Celsia, vlhkost vzduchu 60 procent. Reaktor pracuje spolehlivě. Žádám o povolení k další cestě."

„Cesta povolena. Mnoho štěstí, techniku Traute," odpověděl Hognarův hlas.

Miles si vzpomněl, jak složité plány útěku vymýšlel. Nakonec všechno dopadlo jinak. Hognar jim zajistil vozidlo a osobně dohlížel na jeho zásobení! Shelo Bontlyn zase v duchu odpočítával čas. Za necelé dvě hodiny celá základna vyslechne Perryho Rhodana. Co se

stane pak? Eva Narkolová nemyslela na minulost, ani na budoucnost, ale na přítomnost. Přesto, že Miles celou akci naplánoval dokonale, byla to nebezpečná hra a nejohroženějším člověkem z uprchlíků byl, z mnoha důvodů, profesor Kontemer.

A vozidlo zatím pomalu supělo stále hlouběji do žhavého pekla.

5.

Kolem běsnil orkán. Byli v pásnu, kde se střetávaly masy rozžhaveného a ledového vzduchu. A náhle ustal a kolem se rozhostilo neobvyklé ticho.

Kamenitá poušť severní polární oblasti vybíhala daleko na jih. O necelé dvě hodiny později Traut spatřil obrysy kuželovité hory, která dala jméno celému pohoří: Kuželové pohoří. Právě v těchto místech Miles plánoval uskutečnění svého prvního pokusu. Ted' to však bylo jedno. Návrat už nebyl možný. Od základny je dělilo sto čtyřicet kilometrů.

Nadešla ona chvíle, kdy se na základně rozezněly sirény oznamující konec pracovní doby, a unavení muži a ženy se začali trousit do jídelen. Jen příslušníci Modré gardy s bojovou výstrojí a výhružnými postoji zůstávali na svých místech. Hognar po celou dobu takřka neopouštěl spojovací ústřednu a sledoval na obrazovce pohyb Trautova vozidla. Jakmile však přejelo pomyslnou hranici ozážené polokoule, obraz se znatelně zhoršil. Magnetické bouře rušily signál. Ultrakrátké vlny se vůbec nedaly použít a na dlouhých vlnách bylo spojení stále rušeno poruchami. Traut musel přejít na spojení hyperkomem, na něž magnetické bouře ani masa planety neměly vliv.

Hyperkom měl pro Trauta další nezanedbatelnou výhodu: Signál se šířil do vzdálenosti až třiceti světelných let a mohl být zachycen vesmírnou lodí, která se dostane do takové „blízkosti" Last Hope. Pro Hognara to představovalo riziko prozrazení polohy základny, ale vzal ho na sebe, protože byl přímo posedlý dokončením transformačního děla a nechtěl za žádnou cenu ztratit spojení s Trautem.

„Zastavte!" rozkázal Traut a řidič šlápl na brzdy. Pásy zaskřípaly a vozidlo zůstalo stát. Hydraulika zapracovala. Konstrukteři tohoto

vozidla ignorovali veškeré moderní vymoženosti, ale tím dosáhli toho, že ten neforemný krám, z hlediska současné estetiky, byl bezporuchový a „blbuvzdorný“.

Traut se podíval dozadu. Sám seděl vedle řidiče, profesor Kontemer a Eva na sedadlech uprostřed kabiny, Bontlyn vzadu vedle gardisty, obsluhujícího spojení. Zadní část tvořila vlastně jakousi kabinu v kabině a beztak omezený prostor byl ještě zmenšen aparaturou, která zabírala značnou část prostoru. Oba muži byli namačkáni na sebe.

„Techniku Bontlyne, převezměte obsluhu hyperkomu,“ nařídil Traut.

Gardista s rudým V na ochranném oděvu se na něj překvapeně podíval. Ještě nikdy nedostal rozkaz od někoho z vyhnanců.

„No tak, hni se,“ domlouval mu kolega řidič. „Máme rozkaz být ve všem nápomocni technikovi Trautovi.“

Gardista se zvedl a chtěl se protáhnout kolem Shela, ten se podíval na hodinky. Bylo pět minut po čtrnácté hodině. Na čele mu vyrazil pot. Miles dobře chápal přítelovo váhání. Vysílání mělo každou chvíli začít, ale kdyby se něco z jakéhokoliv důvodu zvtřlo, byli by nuceni se vrátit. Dlouho v tom pekle zůstat nemohou. Co by se stalo potom, na to Shelo nechtěl ani pomyslet. Celý Milesův plán v konečné verzi byl postaven na tom, že celá základna se doví o událostech na Plophosu, profesor Kontemer jako uznávaná autorita se pak postaví do čela povstání proti Hognarovi. Ale co, když osudný pásek nebude vysílán?

Shelo se přesunul k vysílači.

„Navažte přímo spojení s mou laboratoří,“ nařizoval Traut. „Ať technik Unbulk nařídí kameru na transformátor. Musím mít stálý přehled o tom, co se děje v laboratoři.“

Milese nezajímalo, co se děje v laboratoři, ale věděl, že v záběru kamery se ocitne i obrazovka vnitřního vysílání základny. Bontlyn to okamžitě pochopil a přikývl. Také gardista - spojař byl zřejmě spokojen. Rozkaz byl logický a nic protistátního v něm nebylo a tak se klidně posadil.

Na obrazovce se objevila Unbulkova tvář a Shelo mu předal Trautovy rozkazy. Bylo 14 hodin 12 minut. Vězni planety Poslední

naděje usedali ke stolům v jídelnách.

Znovu se objevila Unbulkova tvář. „Transformátor běží bez poruch, chlazení nastaveno na padesát, kamera zaměřena na objekt," hlásil.

„Posuňte ji trochu vpravo, chci vidět kontrolky," nařídil Traut.

A potom se to stalo. Monotónní hučení transformátoru přehlušil jasný, kovový hlas. Miles viděl jak se Unbulk pootočil a vytřeštěně zíral na obrazovku na zadní stěně laboratoře.

Rhodanův obličej byl vidět špatně, ale hlas zněl zřetelně: „Mluví k vám Velký administrátor. Obracím se na všechny lidi na osídlených planetách, zejména pak na tajných základnách, které zřídil na neobydlených světech uprchlý zločinec Iratio Hondro."

Vtom kabinou probleskl energetický výboj. Miles se díval do doširoka otevřených řidičových očí. Ten nechápal, co slyší, ani to, že proti němu vystřelila jeho vlastní zbraň. V příštím okamžiku se zhroutil. Byla to účinná zbraň, i když ne vražedná. Spojář se otočil a viděl, že na něj míří zbraň jeho kolegy.

„Je mi líto, ale teď mě budete muset poslouchat," řekl suše Miles. „O nic se nepokoušejte. Chci si v klidu vyslechnout celou tu zprávu."

„Snad si nemyslíte, že porazíte Modrou gardu na Last Hope, techniku Traute?" řekl opovržlivě gardista. „Požádám o čest, abych vás mohl osobně popravit!"

Ta scéna připadala Milesovi absurdní, i když věděl o školení Modré gardy, kde se jim vštěpoval fanatismus až k pohrdání smrti. Zemřít pro věc bylo ctí.

Shelo využil gardistovy nepozornosti a rychle mu vytáhl zbraň z pouzdra.

„Tak vy v tom jedete také, techniku Bontlyne?" spíš konstatoval, než se zeptal spojář. „Ostatně mi bylo jasné, kdo to vysílání zařídil."

„Co to všechno znamená?" vykřikl Kontemer a chtěl vyskočit, ale Miles na něj namířil zbraň.

„Půjdete ven s těmi policisty, profesore!"

„Vy jste se zbláznil? Venku je žár přes tři sta stupňů. Já si vyprošuji..."

„Vystoupíte," přerušil ho Miles. „Jste nespolehlivý, profesore."

Nedokážete držet jazyk za zuby, ani krotit svůj temperament. Takové lidi nepotřebujeme.

Zapněte si svůj ochranný oděv a tu náramkovou vysílačku odložte."

Kontemer se otočil ke gardistovi a zaječel: „Tak něco dělejte! On nás zabije! Zemřeme daleko dřív, než nás stačí najít. Já..."

Třeskl druhý výstřel. Gardista, který se pokusil uchopit Evu a použít ji jako štítu, padl a Miles odložil zbraň. Z hyperkomu teď zněl hlas Isita Hurana, který přesvědčoval intoxikované, že Pozemšťané vyvinuli lék, který je vyléčí jednou provždy.

Starý fyzik byl najednou úplně klidný a s ironickým úsměvem se díval na bezvládná těla obou strážců.

„Nádherný výkon, profesore," řekl uznale Traut. „Nehrál jste někdy divadlo? Policisté teď budou přesvědčeni, že jste proti mně. Jste připraven?"

„Nechtě mě poslechnout si ty zprávy do konce, jsou vsutku světodějně," požádal Kontemer.

„Světodějně, ale také nebezpečné," namítl Shelo. „Dovedete si představit, co se teď děje v jídelnách? Byl jsem si jist, že starý Holt si s tím neporadí, ale teď čekám, že už to vypnou co nevidět."

Měl pravdu. Za minutu hlas umkl v polovině slova a vzápětí obrazovka ztmavla. Shelo přerušil spojení. Kontemer se zvedl a nasadil si ochrannou přilbu. Když promluvil, zněl jeho hlas dutě.

„Jsem připraven, Milesi. Nechci vědět, co chcete podniknout. Jenom doufám, že pár dní přežijete. Počítám, že strážné a mě najdou během dvou hodin. Hognar to první vzrušení určitě rychle zvládne a potom si vzpomene na vás. Do té doby musíte být co nejdál. Já si zahraji na hluboce uraženého prostáčka. Doufám, že Hognar nebude mít čas mě vyslechnout na detektoru. Garda vás bude honit. Nezapomínejte, že energetické zdroje vozidla lze snadno zaměřit. Měli byste co nejdříve opustit vozidlo a vyhledat nějaký úkryt. Nejlepší by byla hluboká jeskyně, protože i zdroje vašich ochranných obleků je možné na povrchu zaměřit, i když je to obtížné. No, nevím, co bych vám ještě poradil, vy si poradíte sami."

Skutečně už nebylo, co říci. Muži ve spěchu překontrolovali

ochranné oděvy gardistů, odepnuli jim náramkové vysílačky, vyvlekli je z vozu a odnesli do stínu skalního převisu. I ve stínu ovšem bylo přes tři sta stupňů Celsia a skály byly rozžhavené. Kontemer se posadil trochu stranou od omráčených gardistů.

Miles zastrčil kontakty své vysílačky, ukryté v přilbě, do zdírek fyzikova ochranného obleku a tak vyloučil jakoukoliv možnost odposlechu. „Budou vás vyslýchat, profesore. Musíte udržet gardisty při životě, budou svědčit pro vás. A během výslechu prohod'te, že si myslíte, že jsem agent Akonanů."

„Akonanů?" opakoval zaraženě Kontemer.

„Ano, Akonanů," potvrdil Miles. „Řekněte, že vám to vyplynulo z hovoru mezi mnou a Bontlynem. Bude to znít věrohodně. Neuvěřili by vám, že jste se náhle stal Vůdcovým stoupencem. Musíte dávat jasně najevo, že se vám poměry na Last Hope nelíbí, přesto je však považujete za lepší, než područí Akonanů, kteří vůbec nepatří k lidskému rodu. Na to oni slyší."

„Vy jste nebezpečný člověk, Traute," řekl fyzik s uznáním.

„Možná, i když bych to do sebe neřekl. Měl byste také naznačit, že předpokládáte, že na nás někde čeká vesmírná loď, připravená ke startu."

„Ale z čeho bych na to mohl usuzovat?" chtěl vědět Kontemer.

„Řekněte jim, že podle vašeho názoru člověk mé inteligence se nepustí do žhavé pouště, aniž by měl zajištěnou možnost úniku z toho pekla, že určitě mám nějaký konkrétní cíl a vesmírná loď vám připadá jako rozumná varianta. Hognar propadne panice, protože sám žádnou vesmírnou loď k dispozici nemá. Nikdo nemůže opustit planetu. Zdůrazňujte možnost mého útěku, ale nezapomínejte na své hlavní poslání. Vyhnanci už vědí, co se na Plophosu stalo. Rozdmýchávejte nespokojenost. Vždyť není třeba udělat mnoho. Jen se na čas zmocnit ústředny hyperkomu, spojit se s Rhodanem a požádat ho o pomoc. Bojová flotila je už připravená a objeví se velice rychle. Rhodan čeká jen na udání polohy Last Hope."

„Není ovšem vyloučeno, že na Last Hope dřív přistane Vůdce," dodal váhavě Traut po krátké odmlce. „Hognar něco takového

naznačoval. Je ovšem možné, že mě chtěl jen pobídnout k většímu výkonu. Jestliže nějaká vesmírná loď přistane, rozhodně se to dovíte."

„Jenže, můj mladý příteli, jestliže Vůdce přistane na Last Hope, nepřislané sám. Bude s sebou mít svou gardu," namítl posměšně fyzik. „To si opravdu myslíte, že někdo ještě bude mít chuť na revoltu?"

„Ne, takový blázen nejsem. Právě proto však musíte podniknout kroky co nejdříve, než se tu Iratio Hondro objeví. Na druhé straně nepodceňujte vůli k životu intoxikovaných. Člověk dokáže neuvěřitelné věci, když mu svitne naděje. Na tom musíte stavět. A ani Modrá garda už nebude tak jednotná jako kdysi. Všichni nejsou takoví, jako ten náš spojař. Mnozí určitě znejistěli a nevědí, co dělat."

Domluvili. Traut se rozběhl k vozidlu a nastoupil, za chvíli zaburácely motory a vozidlo se dalo do pohybu. Brzy zmizelo Kontemerovi z dohledu. Traut si uvědomoval, že už nemají mnoho času a hnal vůz na plné obrátky. Bylo jasné, že brzy začne hon na uprchlíky.

Garda měla k dispozici několik rychlých bojových letounů. Obvykle je Hognar nenasazoval na osvětlenou polokouli, protože v extrémních podmínkách motory nepracovaly spolehlivě. Milesovi však bylo jasné, že kvůli dopadení uprchlíků je nebude váhat nasadit.

Hřeben Kuželového pohoří byl úzký. Rychlý vůz by ho měl překonat během půl hodiny. Na druhé straně se opět rozprostírala kamenitá poušť, přerušovaná dalšími horskými hřebeny. Milesovi bylo od začátku jasné, že hledat úkryt v Kuželovém ponoří by bylo to nejhorší řešení. Tady začnou pátrat nejdříve.

Eva Narkolová seděla na místě spolujezdce a povzbudivě se na Trauta usmívala, ačkoliv se snažil skrýt svou nervozitu.

„Jednou to přijít muselo, Milesi," řekla klidně. „Jestliže Kontemer bude šikovný, brzy se budeme moci vrátit."

„Když bude!" zavrčel nespokojeně Bontlyn ze zadního sedadla. „Vsadím se, že všechny diskuse poslední půlhodiny se hemží samými kdyby a když. Raději bych věděl, kam jedeme. Last Hope je velká planeta."

„Něco hledám."

Shela ta odpověď neuspokojila. „To bych rád věděl, co? Nějaký křižník Solárního impéria?"

Miles si dal s odpovědí na čas. „Je tu rozsáhlé rudné ložisko. Musíme někde tam najít dosti prostornou jeskyni s co nejsilnějšími skalními stěnami. Budeme muset vypnout energetický systém vozidla a vozidlo opustit."

„A co zbytkové záření?" namítl Shelo.

„Mám s sebou folii a tou zacloníme jeskyni a vyhledáme jiný úkryt, ale to vše až v případě akutního nebezpečí zaměření," dodal Miles na uklidněnou, když viděl jak Eva zbledla.

Bontlyn už neříkal nic. Jako odborník věděl jak velké je nebezpečí zaměření a že reaktor je třeba vypnout co nejdříve. Měl také značné pochybnosti o účinnosti folie jako clony, více spoléhal na extrémní energetické výrony slunce Bolo. Doposud rušily činnost veškerých přístrojů na povrchu.

6.

Konta Hognar se snažil chovat zdvořile a vstřícně. Byl to člověk, kterému se krutost protivila, ale ve jménu svých ideálů byl ochoten sáhnout k nejkrutějším prostředkům. Nakonec násilí používal stále častěji. Poslech projevu Velkého administrátora s konečnou platností vychýlil tuto rozpolcenou osobnost na jednu stranu. Proměnil se v d'ábla, ale stále pevně věřil, že to činí ve jménu práva a pořádku.

Jeho zběsilost mu však nepomohla hned v první akci, kterou rozjel. Po prvních Rhodanových slovech dal rozkaz Holtovi, aby vysílání přerušil a technik se pokusil jeho rozkaz splnit. Rozběhl se do studia a pokusil se přístroj vypnout, ale dostal silnou elektrickou ránu. Nedokázal však ani přístroj odizolovat. Po několika marných pokusech zavolal na velitelství a žádal o instrukce. Hognar ho však pouze seřval a opakoval původní rozkaz: „Přerušit vysílání za každou cenu." Zároveň ovšem vyslal do studia četu svých gardistů. Dorazili právě ve chvíli, kdy Holt konečně přišel na to jak přerušit dodávku energie do vysílače.

Drahocenné minuty však byly ztraceny a celé osazenstvo základny

vyslechlo skoro celý záznam. Hognar si uvědomil, že selhal, neměl spoléhat na Holta, ale okamžitě vyslat gardisty.

Bylo však pozdě litovat, škoda už byla napáchána. Hognar vyslal gardisty do jídelen a chodeb s bojovými zbraněmi odjištěnými. Bylo to varování výmluvnější než všechna slova. Lidé mlčeli, ale sebehoršímu pozorovateli nemohla uniknout změna ve výrazu tváře a rozzářené oči. Dokonce ti nejapatičtější z vyhnanců si vyměňovali kradmé pohledy, jako by dostali novou chuť do života.

Hognarova druhá chyba byla ještě horší než ta první. Pronesl projev ve kterém půl hodiny přesvědčoval osazenstvo základny, že zprávy o svržení Vůdce jsou lživé, že je to trik pozemské kontrarozvědky, a že šéf tajné služby Huran a velkoadmirál Kesenby jsou vlastizrádci. Čím déle však mluvil, tím víc se zamotával. Nakonec mu jeden z gardistů posunkem naznačil, že by měl skončit a Hognar to skutečně udělal. Ve své bezradnosti vydal rozkaz, že všichni se mají okamžitě rozejít do svých bytů a neopouštět je bez zvláštního povolení.

Brzy se ukázalo, že to byla třetí Hognarova chyba.

Nejhůř ovšem zapůsobil jeho projev. Mnozí intoxikovaní totiž z počátku příliš nevěřili ujišťování, že mohou být vyléčení. Opravdu to vypadalo na propagandistický trik. Ale Hognarovo zmatené dementi, které obsahovalo zřejmé lži, je nakonec přesvědčilo, že vše, co slyšeli, je pravda.

Přes chyby, které udělal, Hognar situaci zvládl. Měl k dispozici sto padesát odhodlaných příslušníků Modré gardy (z toho ovšem čtyřiatřicet intoxikovaných), kteří byli připraveni v zárodku potlačit jakýkoliv pokus o vzpouru. Obsadil jimi všechny klíčové body základny.

Po patnácté hodině místního času pak Hognar přikročil k výsledku technika Holta na detektoru. Byla to bolestivá operace, ale Holt vytrvale opakoval, že je nevinný. Hognar neváhal sáhnout k nejtvrděšímu prostředku.

„Hotovo, pane, centra vůle jsou zcela ochromena," hlásil za chvíli lékař v uniformě Modré gardy.

Ačkoliv si Hognar uvědomil katastrofální důsledek svého

improvizovaného projevu, dokázal se už plně ovládnout a znovu uvažovat rychle a přesně. Naklonil se ke strhanému Holtově obličejí zpola přikrytému přilbou detektoru a ostře se zeptal: „Techniku Holte, kdy jste dostal první zprávu z Plophosu?“

„Deset minut po nastoupení směny.“

Dál to šlo ráz na ráz. „Co jste potom udělal?“ „Okamžitě jsem ji předal veliteli základny.“ „Udělal jste záznam!“ „Ano.“ „Pořídil jste z něj kopii?“ „Ne.“

Hognar se narovnal a obrátil se na lékaře: „Funguje ten váš přístroj?“

„Naprostě spolehlivě, pane. Ten člověk mluví pravdu, nedokáže teď lhát.“

Hognar tedy pokračoval ve výslechu a jeho mlhavé podezření se pomalu měnilo v jistotu. Holt si nepořídil kopii záznamu a nenaprogramoval její vysílání na vnitřním okruhu. Hognar výslech přerušil. Pro Holta na poslední chvíli, protože kdyby pokračoval ještě několik minut, byl by jeho mozek natrvalo poškozen.

„Zmýlil jsem se,“ řekl suše Hognar. „Udělejte vše, co je ve vašich silách, doktore, aby ten muž neměl trvale následky z tohoto výslechu.“

Hognar odcházel jako vždy vzpřímeně a rázně, ale uvnitř v něm všechno vřelo. Jak to, že v něm nevzbudila podezření Bontlynova přítomnost u Trauta a to, že si ho Traut hned potom vyžádal pro práci na povrchu? Neodpustitelná chyba! A teď už jsou několik hodin na cestě na jih! Už nepochyboval o tom, že první zprávu o převratu na Plophosu přijal Bontlyn a naprogramoval její vysílání. Byl však Traut spoluvíníkem, nebo ho Bontlyn zneužil? Na to Hognar nedokázal odpovědět.

Vešel do ústředny a službu konajícímu technikovi rozkázal, aby překontroloval dosavadní Trautova spojení se základnou. Netušil ovšem, že Trautovi se podařilo vyslechnout Rhodanovu zprávu. Technik Moret Unbulk to pochopil, ale nechal si to pro sebe. Gardista zjistil, že se spojil s laboratoří, ale spokojil se s vysvětlením, že chtěl vidět kontrolní přístroje. Že v záběru se ocitla i obrazovka vnitřního okruhu ho vůbec nenapadlo.

Hognar se rozhodl blufovat. Je-li Traut nevinný, vrátí se. Navíc jsou s ním dva gardisté. Tato úvaha Hognara poněkud uklidnila - a způsobila to, že promrhal další drahocenný čas. Teprve když se Traut dlouho neozýval, rozkázal navázat s ním spojení. Stále nechtěl uvěřit v Trautovu zradu. Deset bezvýsledných pokusů ho však konečně přesvědčilo.

„Prohnaný zrádce nás vodil za nos," prohlásil ke svým důstojníkům. „Majore Hafgo, vyšlete okamžitě tři kluzáky, aby pátraly po Trautově vozidle. Pokud atmosférické poruchy znemožní zaměření ze vzduchu, vyšlete tři průzkumná vozidla po stopě. Musíte dostat Trauta, Bontlyna a další, i kdybyste měl objet celou planetu. Nějaké otázky, majore?"

Major Hafgo mlčky zsalutoval. Patřil mezi intoxikované a už neměl žádné otázky. Věc byla jasná. Bylo 15 hodin 30 minut platného času základny.

Za 59 minut posádka jednoho kluzáku objevila tři postavy v ochranných oděvech, které se v ostrém světle třpytivě leskly. Postavy se trmácely k severu se zřejmým cílem dorazit k základně.

Letadlo přistálo a pět gardistů se zbraněmi v rukou vyrazilo k zřejmě vyčerpaným mužům. Vlastně dva silnější muži vlekli třetího, který sotva pletl nohama. V letadle se ukázalo, že tím třetím byl profesor Kontemer. Byl skoro v bezvědomí, ale když mu sundali přilbu, sebral síly a zachraptěl: „Jsem nevinný, důstojníku. Traut mě donutil vystoupit. Je to agent, agent Akonanů. Slyšel jsem ho."

„Kdo je čí agent? Tak mluvte, Kontěmère!" rozkřikl se pilot.

„Miles, Miles a Bontlyn. Mysleli si, že jsem se strachy zbláznil docela a nedávali si pozor. Miles je určitě agent Akonanů. Dopadněte ho!" drmolil profesor.

O dvacet minut později už Kontemer ležel na lůžku v nemocnici na základně.

Vypadal o mnoho lépe, když vstoupil Konta Hognar v doprovodu majora Hafga a Esona Mutinga. Profesor se pokusil vstát, ale lékař mu v tom zabránil.

„Ne, teď ne, teď nemohu ležet," protestoval šedovlasý vědec a

obrátil se na Hognara. „Pane, já vím, za koho mě máte, ale já bych se nikdy nepropůjčil ke zradě svého lidu. Jsem člověk, pane! Kdyby Miles jednal v zájmu Pozemšťanů, to bych možná mlčel. Ale on slouží Akonanům!”

„Uklidněte se,” řekl stroze Hognar. „Nemusíte se klepat strachy. Už vím, že vám Traut vyhrožoval a že jste patrně zachránil život dvěma gardistům. Dovedeme to ocenit. Uklidněte se a vyložte všechno pěkně po pořádku. Byl jste také omráčen?”

„Ne, ani je to nenapadlo,” řekl trpce starý muž. „Co bych těm dvěma mladíkům také mohl udělat, že? On je Bontlyn totiž Milesův komplic.”

„To víme. Jak se chovala Eva Narkolová?”

„Určitě je Milesovou přítelkyní.”

„Zajímavé! Víte, proč se Traut pustil do toho šíleného podniku? Co sleduje tím útekem? Musí přece vědět, že je beznadějný?”

Kontemer váhal a ustrašeně se rozhlížel. V duchu však chladně zvažoval svá slova. Bylo vidět, že Hognar mu věří a bylo třeba toho využít.

„Přesně to nevím,” řekl nakonec váhavě, „mám však dojem, že hlavně proto, že Bontlyn naprogramoval to vysílání. Slyšel jsem, jak Traut svému příteli vyčítá, že za ním přišel do bytu a vy že jste ho tam viděl.”

„Slyšel jste toho překvapivě mnoho, profesore,” skočil mu do řeči major.

Kontemerovi přeběhl mráz po zádech, ale zareagoval okamžitě: „Ale ani o tom skutečně mluvili, pane. Když vytahovali omráčené gardisty ven tak zapnuli radiové spojení. Já ještě ležel ve voze, ale přilbu jsem už měl na hlavě, tak jsem je slyšel. Čekal jsem, co mi udělají, ale oni se o mě vůbec nestarali.”

„To zní věrohodně,” ukončil incident Hognar. „Teď přemýšlejte, profesore. Je mi jasné, že to vysílání, které zařídil Bontlyn, bylo bezprostřední pohnutkou k útěku. Ale ty zprávy z Plophosu přišly tak nečekaně, že je prakticky vyloučeno, že by to vysílání mohli Traut a Bontlyn naplánovat předem. Je jasné, že technik Bontlyn jednal z

vlastního popudu a teprve potom Trauta informoval. Vyšlo by to najevo při výslechu na detektoru. Traut však také určitě ví, že bych ho nemohl nechat popravit, protože ho nutně potřebujeme. Čeho se tedy obával, že se odhodlal k tomu šílenému útěku? Patrně výslechu na detektoru. Muselo však jít o něco, co nám nemohl prozradit Bontlyn a co Traut chtěl za každou cenu utajit. Uvažujte, profesore. Každé slovo může mít význam. Musíme na to přijít."

Kontemer si oddechl. Hognar se vrhl po falešné stopě a pro něj teď bylo snadné ho na ní přidržet.

„Určitě se bál, že se dovíte, že je akonanský špion, pane," řekl profesor.

„To jistě, ale to by nic nezměnilo na tom, že ho nemohu dát popravit, protože potřebujeme aby pokračoval ve svém výzkumu transformace. Traut je člověk, který dokáže velmi přesně zhodnotit své šance. Proč tedy uprchl?"

Fyzik usoudil, zeje čas nadhodit možnost přistání akonanské lodi.

„Řekl jsem vám všechno, co jsem slyšel, pane. Všiml jsem si ale, že zpráva z Plophosu ho rozčílila. Řekl bych, že o zásah Pozemšťanů nestál, že mu zkomplikoval situaci. Víc toho opravdu nevím. Musíte ho dopadnout!"

„Ale co si o tom myslíte? Hypotézy, to je přece vaše silná stránka."

„Ale budou to jen samé domněnky, pane," varoval tiše vědec a přešel si jazykem vyschlé rty. „Vždycky jsem Trauta považoval za velmi cílevědomého muže. Když vytahovali gardisty z vozu, velice pospíchali, potom mě hned vyhodili a okamžitě se rozjeli. Jeli nejvyšší rychlostí. Myslím, že Traut měl přesný cíl. Jediné, co mě napadlo bylo, že někde na Last Hope je ukryta vesmírná loď. Od Akonanů se dá čekat všechno."

Hognar si vyměnil pohled se svými důstojníky a beze slova odešel. Kontemer zůstal znovu sám. Byl spokojen. Hognar se zřejmě chytil jeho domněnky o kosmické lodi. Myšlenka, že by Traut mohl riskovat život jen aby svrhl despotickou vládu mu připadala prostě absurdní a tak byl schopen přijmout sebefantastičtější konstrukci, která by útěk vysvětlovala. Vše probíhalo podle plánu.

7.

Shelo Bontlyn zachytil volání ze základny krátce před sedmnáctou hodinou a zanedlouho zaměřovač zjistil pohyb tří letounů, které pomalu kroužily nad Kuželovým pohořím. Na výzvu pochopitelně neodpověděl, protože by to znamenalo skoro jistě prozradit svou polohu. Kdyby se Hognar ozval dřív, chtěl Traut hrát překvapeního, Hognar však z nějakého důvodu ztratil příliš mnoho času a nyní již bylo jisté, že od Kontemera a gardistů ví, co se stalo. Hrátky skončily.

„Dávám ti ještě tak patnáct minut času, víc určitě ne," řekl překvapivě klidně Bontlyn, ačkoliv byl smrtelně bledý a klidně rozhodně nevypadal.

Miles na to nereagoval. Zařízení pro identifikaci hornin bylo zapnuto již přes hodinu, ale dosud neobjevilo rudné žíly. „Připravte se k výstupu," řekl konečně, aniž by otočil hlavu. Nedokázal se totiž podívat na dívku, která seděla schouleně po jeho boku.

Stále ujížděli plnou rychlostí kamenitou pouští a vedro se stupňovalo i když chladicí zařízení pracovalo na doraz. Venkovní teploměr ukazoval přes čtyři sta stupňů Celsia. Zbytky atmosféry planety se v úděsném horku roztahovaly a vytvářely jakousi mihotavou clonu, klamný náznak života.

Traut se už orientoval vizuálně, přístroje pracovaly stále méně spolehlivě. Bolo patrně vstoupilo do období zvýšené sluneční aktivity doprovázené prudkými magnetickými bouřemi. Pouze přístroje pracující s nadsvětelnými rychlostmi tím netrpěly. Přesto bylo více než pravděpodobné, že během nejbližších minut se je letcům podaří zaměřit.

Kuželové pohon zmizelo za obzorem. Bezútěšná kamenitá poušť byla na jihu ohraničena vyvýšeninou, za kterou začínalo pásmo jezer roztaveného olova, sopek a drolicích se skal, vražedné území, které pohltilo už nejdnu výzkumnou výpravu.

Miles věděl, že tam by se neměl odvážit už proto, že teplota tam dosahovala šesti set stupňů Celsia.

„Možná jsme přece jen měli vyjet do noci," prohodila Eva jen aby

narušila tíživé ticho v kabině.

„To by nás už zaměřili a dopadli," namítl Miles. „Tam všechny přístroje fungují bez poruch. Jen tato oblast magnetických bouří a intenzivního kosmického záření nám poskytuje aspoň nějakou šanci. Ještě nás nezaměřili, Shelo?" „Dosud ne. Zatím se dál na jih neodvažují, vždyť s kluzáky je to tady ještě nebezpečnější, jsou tu hrozně nespolehlivé. Patrně za námi vyšlou pozemní elitní skupiny, ty se ve svém řemesle vyznají. Vědí přece, že do sopečné zóny se neuchýlíme. Nebo ano?"

Eva zbledla a její černé vlasy rámovaly bledý obličej jako smuteční závoj. Miles neodpověděl a mířil stále k jihu. Potom ale motory ztichly a bylo slyšet jen namáhanou klimatizaci. Miles se otočil k Shelovi.

„V bedně na náradí mám ukrytou samodělnou zbraň. Je to dvojhlavňovka jaké se kdysi dávno používaly na Zemi. Má velký dostřel a je překvapivě přesná. Náboje ráže dvanáct milimetrů jsem naplnil plastickou trhavinou. Jakou to má průraznost, to vám nepovím. Vůbec jsem z ní vystřelil jen jednu, i tak šlo o krk. Jedno je však jisté, má větší dostřel a účinnost než ty zbraně, co jsme vzali gardistům. Převezmi řízení, Shelo, půjdu ten krám vytáhnout."

„Můj ty smutku, dvojhlavňovka a patrony ve čtyřiadvacátém století, v době energetických zbraní! Nic lepšího tě nenapadlo?" zaúpěl Shelo, ale okamžitě změnil tón. „Promiň. Zapomeň na to, vím, že je to nespravedlivé. Je zázrak, že jsi dokázal vyrobit aspoň tohle."

Miles se přinutil k úsměvu, potom si nasadil termickou přilbu a chystal se vystoupit, když Eva zděšeně vykřikla: „Milesi, slyšíš?"

Miles se prudce otočil. Jakési rytmické dunění už nešlo přeslechnout, rychle se blížilo. Znělo to, jako kdyby nějaký obr bušil perlíkem do skály. Za okamžik se celé vozidlo začalo otřásat a dunění se stávalo nesnesitelným. Většina přístrojů vypověděla službu a měřič energie překročil kritický červený bod.

„To nám ještě chybělo!" vykřikl Bontlyn. „Pochodující hora! Ta obluda nás převálcuje, rozdrtí, vylisuje a ještě svou organickou energií způsobí jaderný výbuch."

Miles se vrhl zpět na sedadlo řidiče a spustil motor.

„Co chceš dělat?“ podezíravě se zeptal Shelo. „Neblázni, snad ji nechceš využít jako ochrany proti zaměření? Nemůžeš jet v jejím stínu, to neskončí dobře. Ta obluda nás může zničit každou chvíli a ani si toho nevšimne.“

Traut neodpověděl. V jeho hlavě se skutečně zrodil šíleně odvážný plán. Mlčky vyjel na nejbližší kopec a průzorem pozoroval netvora.

Tělo obludy tvořilo rovnoramenný trojúhelník, jako tělo pozemského rejnoka, jenže délka ramene byla 520 metrů a tloušťka těla se rovnala 90 metrům. Toto monstrum se pohybovalo na 36 poměrně krátkých nohách. Nejnápadnější však byl skoro 50 metrů silný a přibližně 640 metrů dlouhý ohon. Jeho špička pohlcovala ultrafialové záření. To byla organická anténa s jejíž pomocí obluda odčerpávala sluneční energii pro svůj metabolismus.

Ta pochodující hora se pohybovala rychlostí šedesáti kilometrů za hodinu, osmnáct párů jejich nohou dusalo se strojovou přesností a zdálo se, že ji nic nemůže zastavit. Vypadalo to, že je slepá a hluchá.

Miles popojel po hřebenu vlevo, stále zhruba ve výši netvorovy hlavy, a potom vozidlo otočil o sto osmdesát stupňů. Pásky zanechávaly hlubokou stopu a vířily mračna prachu. Shelo cosi nezřetelně mumlal a Eva vykřikla, vzápětí však znehybněla a jen rty se jí chvěly. Měla strach.

Miles přizpůsobil rychlost vozidla pohybu obludy a rozjel se po jejím boku, ne však úplně rovnoběžně. Pomalu se k ní přibližoval až na samou hranici ničivého silového pole netvorova ohonu.

Shelo to už nevydržel, poklepal příteli na rameno a křikl mu do ucha: „Milesi, ty šlíš, opravdu šlíš!“

Ani to však nezabralo, Traut nereagoval. Věděl sám nejlépe, že plán je šílený, ale když už se rozhodl, nehodlal na něm nic měnit.

První průzkumníci planety ještě v počátcích vesmírných letů se s tou obludou střetli a přezdili ji na pochodující horu a u toho zůstalo. Nikdy se u ní nepodařilo zjistit jakoukoliv měřitelnou stopu inteligence, jen živočišný pud, který ji nutil stále někam pádit, pádit po celý život.

Zvídaví vědci se pokoušeli odhalit tajemství metabolismu tohoto podivného tvora, ale příliš neuspěli. Dokonce váhali, zda by ho měli zařadit mezi zvířata. Jediné, co bylo prokazatelné totiž bylo, že ten tvor nepřijímá žádnou potravu. Žil pouze ze sluneční energie, kterou pro něj zachycoval jeho podivuhodný ohon. Zřejmě proto se pohyboval pouze po osvětlené polokouli. Za tmy ho nikdy nikdo nespatriil v pohybu. Proto vytrvale pochodoval k západu, aby ho noc nezastihla. Pohyboval se rychle, ne však dost rychle, aby se noci natrvalo vyhnul. Když ho dostihla - strnul a přečkal ji nehybně, sotva však na něj dopadly první sluneční paprsky opět se vydal na svůj nekonečný pochod stále stejným směrem. Zdálo se, zeje to jediná náplň jeho života.

Dosud se nikdy nestalo, že by to monstrum změnilo svou trasu. Nikdo také neviděl, že by se dvě monstra tohoto druhu vůbec kdy setkala, jejich ustálené dráhy byly rovnoběžné a nejméně sto kilometrů vzdálené od sebe.

Bylo poledne, Bolo stálo v zenitu. Monstrum, na které narazili, se pohybovalo nejsevernější dráhou. K polednímu zvýšilo rychlost na osmdesát kilometrů za hodinu, ale pokračovalo v cestě stejně bezhlavě, bez ohledu na překážky, zřejmě aniž by cokoliv z okolí vnímalo.

„Milesi!“ zvolal zoufale Shelo, když se k monstru přiblížili natolik, že už ho celé ani neviděli. Mohli si ovšem zblízka prohlédnout povrch jeho těla, který připomínal povrch mrtvé planety poseté krátery. Na zádech mělo útvary podobné horám a roklím. Nikdo nevěděl z čeho a jak se tvořil tento pancíř, který tak dokonale netvora chránil, i když byl tak zjizvený. Bylo však zřejmé, že je jakýmsi obrovským akumulátorem energie, srovnatelným s atomovou bombou. Pokusit se zabít tohoto tvora by bylo sebevražedné.

Miles nedbal na přítelovo varování. Plně se soustředil na jakýsi výrůstek těsně za předním hrotem těla, který by měl být hlavou. Visel až k zemi jako obludné rypadlo, které rozhrnovalo kamení na své pouti. Pochodující hoře to zřejmě nevadilo. Bylo těžké určit, jak tento zkorinatělý útvar vznikl a co se s ním stane, zda časem odpadne nebo

se obrousí o kameny, ostatně to Milese v nejmenším nezajímalo. Viděl v něm pouze ideální rampu, po které se dalo vyjet netvorovi na hřbet a ztratit se tak všem přístrojům v energetickém poli obludy.

Shelo pochopil přítelův záměr pozdě a nestačil mu zabránit v jeho uskutečnění. Miles prudce strhl vozidlo a rozjel se plnou rychlostí. Za ohlušujícího hřmotu motoru, pásů a především dusání obrovských nohou obludy, byl vržen zpátky na sedadlo, ze kterého se sotva zvedl. Vozidlo se zakymácelo, na zlomek vteřiny se zdálo, že pásy se nemají čeho zachytit, že kloužou nebo už sklouzly a pohybují se vzduchem, ale za okamžik vozidlo začalo bezpečně stoupat po této podivné rampě.

Miles si oddechl až ve chvíli, když vozidlo bezpečně stanulo na hřbetu té pochoduující hory a on vypnul motor. Stáli asi padesát metrů za vrcholem trojúhelníku, který podle všeho představoval hlavu, ačkoliv bylo nesnadné říci, zda obsahovala nějaký mozek. Pokud ano, pak rozhodně nijak nereagoval na nezvané hosty. Obluda se hnala dál svou předurčenou trasou, stále na západ.

Z průzoru obrněného vozidla se otvíral velkolepý výhled na ponurou krajinu Last Hope a osádka ji nyní mohla pozorovat v klidu, nerušil ji ani hluk motoru a pásů a dokonce dusání netvora skoro nebylo slyšet.

Eva si zakryla rukama tvář a trhavý pohyb ramen prozrazoval neslyšné vzlyky. Nervové napětí ji zřejmě zmohlo. Miles se naopak tvářil vítězoslavně.

Ve vozidle pracovala již jen klimatizace. Energetický výkon byl tedy minimální a pro nepřátelské zaměřovače za těchto podmínek naprosto nezachytitelný. Vždyť nad nimi se pohybovala obdivuhodná anténa v podobě netvorova ohonu. Všude byl klid, pokud se vůbec dalo mluvit o klidu na této d'ábelské planetě.

„Prokoušu se osobně Last Hope, jestli tohle není ten nejlepší úkryt na tomhle ztraceném světě," řekl chraplavě Miles. „Žádný kluzák se do blízkosti pochoduující hory neodváží. A to jsi mi v tom chtěl zabránit, Shelo Bontlyne! Nápady, techniku Bontlyne, to chce nápady a odvalu. Je ani nenapadne, že bychom mohli být na té pochoduující

energetické hoře."

Shelo si třel záda, která si narazil při nečekaném dopadu do sedadla a Eva se náhle poněkud hystericky zasmála, ale vzápětí zmlkla.

„Omlouvám se," řekla tiše. „Tohle bylo na mě trochu moc. Jak to, že se nic nestalo? Vždyť se tvrdí, že pochodující hora zničí vše, co se k ní přiblíží."

„Ale jen zezadu. My jsme ale dost daleko od ohonu. Ta teorie o zničení nikdy nebyla prokázána, tak jsem ji ověřil."

„Jsi zatracený blázen!" zamumlal Shelo a díval se stropním průzorem na oblohu. Dva kluzáky kroužily v uctivé vzdálenosti od pochodující hory. Každý pohyb svítícího ohonu je zřejmě lekal.

„Pánové z Modré gardy teď budou prohledávat severní polokouli až k hranicím oloveného moře a nic neobjeví," řekl Miles a ušklíbl se. „Konta Hognar si může naše zmizení vysvětlit dvěma způsoby. Buď uvěří, že na nás čekala vesmírná loď a my jsme ji dosáhli a úspěšně odstartovali - doufám, že mu to profesor namluvil, nebo usoudí, že jsme měli nějakou nehodu a zahynuli jsme. Kráterů a propastí je tu dost na to, aby se v nich ztratila stovka takových vozidel jako naše. Ostatně je to jedno.

Hlavně ať si myslí, že jsme pryč, ať na onom světě nebo v kosmu."

„Stejně jsi větší blázen, než jsem si myslel," vedl svou Bontlyn. „Přemýšlel jsi vůbec o tom, jak se z tohohle hřbetu dostaneme? Ten výrůstek, mozol, či co to vlastně je, se může kdykoliv ulomit. Není to žádná končetina téhle obludy. To potom budeš skákat z devadesáti metrové výšky? Ty jeho pracky se zdají nízké jen proti tělu, svých deset metrů zaručeně mají. Co ty na to?"

„Zatím ta rampa drží," namítl Miles. „A může trvat týdny, než se něco stane. Netvor běhá stále po stejné trase a jistě si už cestičku uhladil a jen tak nějaký kamínek ten výrůstek neulomí. Musela by to být opravdu smůla, aby se něco takového přihodilo. Věřím, že budeme mít štěstí."

„A také ho budeme hodně potřebovat," poznamenala Eva s chabým pokusem o úsměv. „Všimli jste si, že se ochladilo?"

„Jistě. Mám dojem, že se vezeme na živé ledniče. Zřejmě kolem

sebe vytváří zónu poměrného chladu. Mohlo by to způsobit odpařování jakýchsi organických látek, způsobující tepelné ztráty. To by vysvětlovalo proč se ta pochodující hora musí neustále nabíjet a sotva se dostane do tmy, strne. Proto potřebuje k životu ty vražedné teploty. Vystoupím a pokusím se ji trochu prozkoumat."

„To je šílenství!" prohodil Bontlyn, ale věděl, že jeho poznámka nebude mít na běh věcí žádný vliv.

„Třeba. Mně však připadá zajímavé trochu se porozhlédnout po hřbetě našeho hostitele. Tady můžeme přežít celé měsíce."

„Pokud nevysaje náš reaktor!"

„Máš pravdu, příteli. Vyslovil jsi mou nejhlubší obavu. Ted' jsme ale v neutrální zóně. Kdybychom byli blíž k ohonu, asi by už bylo po nás. Protože po nás není, tak si myslím, že tady jsme v bezpečí."

Shelo však nebyl docela přesvědčen, i když se pomalu uklidňoval. Eva usoudila, že je čas změnit téma, aby se všichni trochu odreagovali. Sundala si přilbu, prohrábla vlasy a smutně konstatovala: „Vypadám jako čarodějnice z pozemských pohádek, hrůza."

„Tvoje starosti bych chtěl mít," zavrčel Bontlyn.

Eva se usmála. Bontlynovi vždycky trvalo dlouho, než se uklidnil.

„Jistě už máte hlad, co vám mohu nabídnout, pánové? Konta Hognar byl neobyčejně velkorysý a měli byste si vážit i toho, že budete prvními lidmi, kteří budou hodovat na hřbetě pochodující hory, no ne?"

„Jsem z toho celý pryč," jízlivě podotkl Shelo. „Ale dal bych si toast."

Miles beze slova dopnul svůj ochranný oděv a vykročil k výstupní komoře. Tentokrát to bylo příliš nejen na Bontlyna, ale i na Evu.

„Milesi!" vykřikla a oči se jí zalily slzami. „Milesi, třesu se už celé hodiny, bojím se o tebe, o Shela, o sebe. Copak mě nemůžeš nechat aspoň hodinu si v klidu vydechnout? Aspoň hodinu, o víc tě nežádám."

Traut mlčky přikývl, ale nespouštěl oči z průzoru. Venku, sotva několik centimetrů od nich se rytmicky kolébala obrovská masa. Pochodující hora se hnala na západ, stále na západ.

8.

Major Merl Hafgo, náčelník zásobování zastupující velitele, se podivně usmál a zavelel: „Pal!“ Zároveň zvedl svou zbraň a vystřelil. Čtyřicet gardistů to udělalo po něm. Energetická salva smetla revoltující vědce a major Hafgo byl za pouhých deset vteřin opět pánem situace. Jídelna III, ohnisko nepokojů, připomínala bojiště po bitvě. Všude ležela zkroucená těla, byť ti lidé nebyli mrtví. Hafgo nařídil použít pouze omračující zbraně.

Asi padesát zbylých mužů a žen, kteří nebyli zasaženi, se tisklo ke zdem s rukama nad hlavou. Většinou to byli intoxikovaní, kteří nedostali včas svou dávku protijedu. To oni vedli celé to vzbouření a napadli stráže.

Major Hafgo se už neusmíval. Jeho široký, hranatý obličej působil jako vtělení nelítostné odplaty. Při nejmenším profesor Kontemer ho tak viděl.

Dva kroky před majorem na zemi leželi také tři muži v modrých uniformách. Dva gardisté a Konta Hognar. Hognar se právě probíral. Zasténal a pomalu se zvedal. Hafgo mu přispěchal na pomoc.

„Je mi to líto, pane. Všechno v pořádku?“

Velitel základny na něj hleděl, ale zřejmě ještě jasně nevnímal. Teprve po chvíli se jeho pohled zaostřil a on byl schopen odpovědět.

„Myslím, že ano,“ zamumlal. Barva se mu pomalu vracela do obličeje, ale zřejmě ještě nebyl schopen převzít velení. Hafgo si tedy podržel iniciativu.

Přelétl očima vědce u zdi a automaticky zaznamenával každou maličkost, například, že profesor Kontemer ruce nezvedl.

„Čeho jste chtěli dosáhnout tím, že jste omráčili dva gardisty a velitele základny? To je přece naprostý diletantismus, dámy a pánové!“ oslovil je ironicky. „Snad jste si nemysleli, že mu vezmete klíč od ústředny hyperkomu a půjdete tam odvysílat polohu Last Hope? Ani se mi tomu nechce věřit.“

Hognar za jeho zády zasténal, rozepnul si kombinézu a sáhl po impulsním klíči, který stále nosil zavěšený na krku. Potom klesl na židli. Okamžitě k němu přiskočil lékař, který se zatím staral o

omráčené gardisty. Netušil však, že mu sotva může pomoci. Hognara tolik nebolela rána do hlavy, kterou mu kdosi zezadu zasadil, jako samotný fakt vzbouření. Dosud pevně věřil, že i tito vyhnanci jsou vlastenci, věrní Vůdcově linii boje s Pozemšťany. A teď se mu zhroutil svět. Jen proto nebyl schopen slova a nevypadal už zdaleka tak vyrovnaně a uhlazeně jako obvykle. Boule na hlavě byla proti tomu úplnou maličkostí.

Hafgo se přesvědčil, že velitel je celkem v pořádku a vykročil k buřičům. Opatrně překračoval bezvládná těla a zastavil se před Kontemerem. Pohledy obou mužů se setkaly.

„Zvládl jste to perfektně, pane majore, gratuluji,“ řekl Kontemer až překvapivě klidně. „Působí vám to potěšení, střílet do bezbranných lidí? To asi patří k výcvikovému programu Modré gardy na Plophosu, že?“

Major zůstal úplně klidný, ale zbraň zastrčil do pouzdra. Kontemer si uvědomil, že je možná nebezpečnější než Hognar. Byl stejně inteligentní, ale tvrdší a daleko méně zatížený zmatenými ideologickými představami svého velitele.

„O čem to mluvíte, profesore? Víte stejně dobře jako já, že jsem do těch lidí nenechal střílet, že za půl hodiny budou zase docela v pořádku a pevně doufám, že na tu trapnou příhodu zapomenou.“

„Opravdu? Tak vy jste vlastně prokázal mým kolegům dobrodiní, že? Dopřál jste jim chvilku hlubokého, zdravého spánku, co?“ vybuchl profesor.

„Mluvíte mi z duše,“ řekl se zdvořilým úsměvem major. „Dříve nebo později se sám přesvědčíte, že jsem jim skutečně prokázal dobrodiní. Moji muži by mohli snadno sáhnout po jiných zbraních, zbraních, které zabíjejí. Rozkázal jsem však, aby nastoupili pouze s policejní výzbrojí. Přemýšlejte o tom.“

„Jednal jste svévolně,“ vykřikl náhle Hognar, kterému se vrátila jeho obvyklá energie. „Já jsem nikdy takový rozkaz nevydal! Vy jste vlastně odzbrojil své mužstvo, majore!“

Hognar vypadal jako nepřítel a Kontemera se zmocnila panika. Ten vyrovnaný muž se před jeho očima proměnil v běsnícího ďábla,

který byl schopen všeho.

Major Hafgo se klidně otočil a postavil se do pozoru.

„Hondro je velký, pane. Jednal jsem v zájmu plophoské říše, pane. Potřebujeme transformační dělo a nemůžeme si dovolit postřílet nejlepší vědce.“

Kontemer těkal pohledem od jednoho k druhému. Hognar se už zvedl a těžce se opíral o prostřený stůl s nedotčeným jídlem. Spontánní revolta totiž vypukla, sotva se lidé shromáždili k obědu. Někdo zcela nečekaně udeřil jednoho gardistů do hlavy a pak se to všechno semlelo. Kontemer se na tom nijak nepodílel. Měl docela jiný plán a kdyby mohl, tak by tu zoufalou akci zastavil. Byl však bezmocný.

„Majore Hafgo, okamžitě vydejte rozkaz, ať se vaše jednotka vyzbrojí opět bojovými zbraněmi. Všechny nespolehlivé živly budou na místě zastřeleny.“

Připravte příslušné oznámení a nechtě ho vysílat na vnitřním okruhu. Doufám, že všichni rozuměli,“ prohlásil Hognar a přejel nepřítelným pohledem vzbouřence.

„A co program transformačního děla?“ ozval se Kontemer.

„Mlčet!“ zařval Hognar. „Nepřipustím žádné porušení subordinace.“

„Jste vrah!“ vykřikla starší žena, která stála poblíž Kontemera. „Znám aspoň třicet lidí, kteří musí dostat své dávky protijedu nejpozději během týdne, máte je snad? Nemáte, nemáte v zásobě ani jednu! Prostě je necháte pojit, dokonce necháte pojit i své gardisty.“

Žena se hystericky rozesmála a Hognar, který při jejích slovech už zvedl zbraň, nechal ruku zase klesnout. Konečně se ovládl a začal uvažovat střízlivě.

Do věci však opět zasáhl Hafgo. „Máte pravdu, madam, nemáme zde žádné protilátky, ale zásobovací loď dorazí včas,“ pronesl klidně.

„Vy jste se snad opravdu zbláznili,“ skočil mu do řeči Kontemer. „Vy všichni, co zachovávejte věrnost svrženému diktátorovi. Žádná zásobovací loď nepřiletí! Pokud vám zbyl kousek lidského citu v těle, tak se okamžité spojte s centrálou na Plophosu a požádáte

Pozemšťany o léky. Já...

Tentokrát už Hognar opravdu vystřelil a profesor se v bezvědomí zhroutil k zemi. Rozhostilo se hrobové ticho a do něj promluvil Hognar.

„Je naší povinností bránit se do posledního dechu! Zvláštní komando s protilátkami dorazí nejpozději zítra. Zároveň vám chci říci, že také já jsem měl dostat dávku už před pětadvaceti hodinami. Máme-li zde zemřít, půjdu vám v tom příkladem, ale Last Hope se nestane součástí pozemského Impéria.“

„Ne, dokud budeme naživu,“ dodal major. „O to se postarám! Mám ještě čtrnáct dní čas a do té doby sem dorazí muži, kteří se nemusí starat o svou dávku, kteří nemají strach. Program transformačního děla musí být dokončen i za cenu obětí. Je to vaše povinnost a váš dluh. Hondro je velký!“

Starší žena, která předtím vybuchla, přiklekla ke Kontemerovu tělu a vzala jeho hlavu do dlaní. Mlčela, ale na její předchozí slova navázala nejlepším matematickým Plophosu, Arin Montanová.

„Zmizte, vy zrůdy, než se mi z vás udělá špatně,“ prohlásila rezolutně. „Kvůli vám zemře dvě stě lidí!“

„Zemřu dřív, než oni!“ vykřikl Hognar.

„Jste psychopat a už ani nevíte, co říkáte. Vám odpouštím.“

Hognar se vypotácel z jídelny, gardisté zůstali na svých místech a také Hafgo nijak nereagoval. Zůstával stále stejně klidný.

„Mýlíte se, madam,“ prohlásil nevzrušeně. „Hognar je obdivuhodný muž a já do písmene splním jeho rozkazy. Proto vás žádám, abyste pečlivě zvažovala svá slova. Matematika je přece váš obor a tak si snadno spočítáte, že kdyby zemřelo i dvě stě lidí, stále tu zůstane dost pracovníků, kteří mohou program dokončit. Uvažujte přece logicky. Jde o víc, než o životy několika set lidí. Kdyby neexistovala možnost náš program dokončit, sám bych naši polohu oznámil. Ale my jsme schopni vyvinout transformační dělo a tomu musíme všechno podřídit. Hondro je velký!“

Poté major cvrnkl do přilby na pozdrav a odkráčel, gardisté se stáhli za ním aniž by někoho zatkli. Arin Montanová se rozplakala.

V chodbě major narazil na velitele.

„Slyšel jste, jak mě nazvala?“ vybuchl Hognar. „Já přece nejsem žádný psychopat. Plním své povinnosti podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Budeme asi muset sáhnout k odstrašujícím prostředkům. Mohu se na vás spolehnout, Hafgo?“

„Jistě jste slyšel, co jsem té dámě odpověděl.“

„Ano, bylo to výborné, opravdu skvělé. Jmenuji vás svým nástupcem. Slyšel jste můj rozkaz, majore Mutingu?“

„Ano, pane,“ odpověděl vysoký blondák a zasalutoval.

„Jste také intoxikován, že?“

„Ano, pane, a můj čas uplyne ještě před Hafgovou lhůtou. Musí najít schopného velitele v případě nutnosti třeba z řad poddůstojníků. Podstatná je pouze loajalita a zdraví.“

Hognar přikývl. „Last Hope udržíme. Byl jsem nespravedlivý, majore Hafgo. Bylo správné, že jste ty vzbouřence pouze omráčil, pro začátek. Teď však už musíme se zrádci jednat tvrdě. Nechtě své muže ozbrojit bojovými zbraněmi. Vaši lidé jsou ozbrojeni, že, majore Mutingu?“

„Už od Trautova útěku, pane.“

„Pravda, Traut. Jeho tělo dosud nenašli?“

„Ne, pane. Po vozidle jako by se slehla zem. Pozemní průzkum objevil stopy pásů, které zkříží cestu pochodující hory a tam mizí. Je nanejvýš pravděpodobné, že jeho vozidlo bylo tím netvorem zničeno. Máme letecké snímky netvorovy trasy a není tam po vozidle ani stopa. Osud rozhodl a vykonal trest nad zrádci, pane. Můžeme si být jisti, že Traut, Bontlyn a Narkolová jsou mrtví.“

„Mrtví,“ hluše opakoval Hognar. „Musím si na chvíli lehnout. Postarejte se o klid a pořádek, pánové.“

Sotva velitel odešel, Muting se obrátil na Hafga a pošeptal mu: „Znáte mě, majore, nikdy jsem nepochyboval o velikosti Plophosu, ale zdá se mi, že teď je rozumnější uvažovat o podmínkách kapitulace.“

„Říkal jste něco?“ zeptal se ostře Hafgo a z jeho očí sršely blesky.

„Asi jste mi špatně rozuměl,“ vykoktal vyděšený major Muting. „Měl jsem na mysli zvážit podmínky čestné kapitulace.“

„Tak zvážit. Jak opatrná formulace, a přesto velezrádná! Budu velkorysý vzhledem k vaší situaci. Zbývá vám osm dní, že? Dobrá, zapomenou na to.“

Muting se podíval ke skupince gardistů. Chovali se jako vždy, byli ukázněni a výkonní, ale rád by věděl, co si asi myslí. Vždyť mezi nimi bylo také přes třicet intoxikovaných.

„Jděte do zbrojnice a vyměňte policejní výzbroj za bojovou," rozkázal major Hafgo svým lidem. Mladý poručík zařval „Pozor!" a „Pochodem vchod!" a četa odpochodovala řízným vojenským krokem.

„Tak docela jste mě nepřesvědčil, majore," řekl sklíčeně Muting. „Pochybuji, že bychom mohli dokončit transformační program, když dvě stě našich předních odborníků umře.“

„Oni neumřou, oni padnou za vlast, majore Mutingu! Doufám, že jste schopen postřehnout ten rozdíl.“

Náhle se ozval pronikavý smích a z boční chodby vystoupil Konta Hognar. Zřejmě slyšel celou diskusi. Měl strhaný obličej a nepřítelný pohled.

„Necítím se dobře, Hafgo," řekl chraplavě. „Proto okamžitě převezmete vrchní velení. A vy, Mutingu, byste neměl zapomínat na svou přísahu i když pro tentokrát vaše slova přeslechnu. Jsem prý psychopat, nemocný! Já ale nejsem blázen, jsem velký, ne, Hondro je velký.“

Hognar se zapotácel a robot zdravotní služby ho zachytil a odváděl pryč. Oba majori se za ním mlčky dívali.

„Je vyřízený," řekl polohlasně Hafgo. „Je mi to líto, ale musím převzít velení. Doufám, že se na vás prese všechno mohu spolehnout, majore. Jsem přesvědčen, že Hondro najde způsob, jak sem dopravit protilátky. On ví nejlépe, že náš program je pro budoucnost Plophosu životně důležitý. S tím snad souhlasíte.“

Muting mlčky přikývl. „Dobrá. Konec konců není ani tak důležité, co si myslíte. Já ale jsem přesvědčen, že nikdo z nás nebude odsouzen k smrti, pokud nebudu, rozumíte, nebudu žádat o pomoc. Hondro jednu loď s protilátkami vypravil a Last Hope je pro něj nejdůležitější.“ „To si myslíte vy," namítl Muting. „Cože? Snad tím

nechcete říct, že jsou tajné základny na jiných planetách, na kterých se realizují stejně významné programy?"

„Jsem o tom přesvědčen, majore." Hafgo se prudce otočil a odcházel. Po několika krocích však pronesl tak hlasitě, aby ho Muting slyšel, i když mluvil zády k němu: „Myslete si co chcete, majore, Last Hope však udržíme za každou cenu. A na svoje slova zapomeňte.

Doufám, že si rozumíme, majore Mutingu."

Službu konající technik se jmenoval Carle Manchun. Nebyl intoxikován, přesto však byl přesvědčen, že je nutné obrátit se o pomoc na Rhodana. Vážil si lidí, kteří začali revoltu a riskovali při tom své životy. To nechtěl, ale už hodiny uvažoval o tom, jak by přesvědčil důstojníky Modré gardy, zeje nutné sdělit polohu základny centrále na Plophosu.

Ve 13.11 místního času nabyl dojmu, že konečně našel dostatečně přesvědčivé argumenty. O minutu později spatřil na obrazovce Vůdcův symbol. Signál byl slabý a po dvou vteřinách se obraz ztratil. Bylo jasné, že vysílačka je slabá, zřejmě mobilní. Přesto Manchun asi po minutě zachytil kódovanou zprávu či spíš její část, protože signál se skoro okamžitě opět ztratil. Zapnul dekódovací přístroj a příjem zprávy okamžitě ohlásil na velitelství.

Nejdříve se dostavil major Hafgo a těsně po něm major Muting se dvěma poručíky. Ve 13.30 byla dešifrace ukončena a major Hafgo si mohl přečíst text. V jeho tváři se nepohnul jediný sval. Major ignoroval napjaté pohledy přítomných a rozkázal Manchunovi, aby zapnul vnitřní vysílací okruh. Potom vzal mikrofon.

„Major Merl Hafgo všem. Právě jsme hyperkomem obdrželi zprávu, že Iratio Hondro přistane na Last Hope. Vůdce přivází zásoby protilátek, které vystačí na mnoho let. Vaše obavy jsou tedy zcela neopodstatněné. Vůdce přistane na základně již za deset hodin. Opakuji..."

Major ještě mluvil, když podal dekódovanou zprávu Mutingovi.

„Jsem vám plně k dispozici, pane," prohlásil major Muting, když Hafgo domluvil.

„V pořádku. A příště nepochybuje o slovech lidí, kteří Vůdce dobře znají již mnoho let," odpověděl Hafgo.

Profesor Kelo Kontemer zrudl. Ta zpráva znamenala konec jeho plánu, konec revolty. Pokud intoxikovaní dostanou protilátky drtivá většina z nich se už o nic nebude pokoušet, zvláště když tu bude sám Vůdce.

Přesto se Kontemer ještě rozhlédl po mužích a ženách v místnosti. Mnozí z nich se teprve před hodinou probrali z bezvědomí, teď však všichni klopili zrak, když se na ně podíval. Profesor se trpce pousmál.

„Iratio Hondro je nejprohnanější ďábel v celé Galaxii," řekl starý vědec bez ohledu na to, že v jídelně se už opět objevili tři gardisté, tentokrát s vražednými zbraněmi v rukou. „Tušil, co se zde stalo nebo stane. Nyní spěchá zachránit vaše drahocenné životy. Jste spokojeni, už jste se uklidnili? Přesto vám dám jednu dobrou radu: Nespěchejte, počkejte si na to, až ty protilátky skutečně dostanete. Podle toho, co říkal Rhodan a šéf tajné služby Plophosu, Hondro uprchl v poslední chvíli a sotva měl čas starat se o protilátky pro osazenstvo Last Hope, měl jiných starostí nad hlavu. Je však inteligentní a zkušený a ví, jak to chodí. Proto musel zabránit tomu, abyste přivolali pomoc. Až tu bude se svou elitní jednotkou, budete ztraceni! Vsadím se o cokoliv, že nemá na palubě ani jedinou dávku. Jeho zpráva je pouhý trik."

Kupodivu mu gardisté v projevu nezabránili. Viděli, že Hafgo nebere buřičské řeči vážně a chovali se podle toho.

„Nechtě toho, můj starý příteli," zaprosila Montanová. „Je to marné. Jsme vědci a nejsme zvyklí se vrhat s holýma rukama proti smrtícím paprskům."

Gardisté se zašklebili jako na povel a seržant prohlásil: „Jezte, dokud je to teplé. Kolikrát to chcete ještě ohřívat?"

Kontemer tušil, že je ztracen, ale posadil se vedle Arin Montanové.

Major Hafgo se pokoušel dostat od nemocného velitele impulsní klíč k místnosti, kde byla vysílačka hyperkomu. Hognar však váhal, i když Hafgova slova zněla přesvědčivě. Vůdce by skutečně měl být informován o událostech na Last Hope ještě před přistáním. Velitel však rozhodl jinak a nakonec vytasil zbraň a major se musel podvolit.

Lékař mu vysvětloval, že Hognarova psychická krize zřejmě vrcholí, což bylo jistě správné, ale nijak to nezměnilo situaci.

Major se tedy odebral zpět na velitelství a rozkázal službu konajícímu poručíkovi, aby okamžitě stáhl na základnu všechna letadla i pozemní průzkum.

„Nemůžeme si dovolit plýtvat bojeschopnými jednotkami na hledání tří mrtvol. Hlavně se postarejte, aby obrněná vozidla byla zpátky dříve, než Vůdce přistane, poručíku Batengo," řekl na závěr a sledoval, jak poručík navazuje spojení s piloty a řidiči.

Kluzáky se vrátily už za půl hodiny a tři průzkumná vozidla zamířila k základně nejvyšší rychlosti. Nebylo pochyb o tom, že se všichni vraceli z toho žhnoucího pekla rádi.

9.

Netvor pádil stejnoměrně a neúnavně, hltal míli za míli a přesto nemohl ujít tomu, co bylo psáno ve hvězdách. Nemohl dohonit slunce Bolo, klesající za obzor na západě. Už jen půl hodiny mu zbývalo do chvíle, kdy se ocitne ve tmě a veškerou nahromaděnou termickou energií bude muset plýtvat v mrazu noci. Potom ztuhne.

Stalo se. Obrovská hmota nevidaného tvora ztuhla mezi skalami. Jeho gigantický ohon bezúčelně trčel k tmavé obloze poseté hvězdami. Byla to pravá chvíle, kdy se dal probádat přinejmenším povrch těla tohoto dosud neprozkoumaného tvora, jeho neuvěřitelně ocelově pevná kůže, pokud se tak dalo říkat povrchu, který více připomínal rozeklané pohoří. Lidé na jeho hřbetě, uzavření ve svém pancéřovaném vozidle, však na to neměli ani pomyslení.

V noci tu klesaly teploty na sto osmdesát stupňů Celsia pod nulou, nebyly tu magnetické bouře ani elektrické poruchy a přístroje začínaly fungovat normálně. Každý život tu však musel vzít za své, pokud ho ovšem neochránila technika.

Shelo zapnul přijímač právě včas. Dověděl se, že základna je už odepsala. Jejich vozidlo mělo být zničeno a posádka mrtvá. Zároveň však uslyšel, že do deseti hodin na základně Last Hope přistane sám Vůdce.

Miles Traut okamžitě pochopil, že už nemohou ztrácet čas. Dokázal si představit, co tato zpráva ve skutečnosti znamená. Znal Iratia Hondro až příliš dobře a byl přesvědčen, že slíbil záchranu

všem intoxikovaným, ačkoliv svůj slib nemohl dodržet. Podobnou zprávu očekával.

Zapnul motory a otočil vozidlo skoro na místě. Pásky se rozjely po hrbolatém hřbetu obludy, za chvíli však v průzoru spatřil skutečné skály pekelné planety, nikoliv pouze jejich miniaturní obdobu na netvorově hřbetu. Byli tři sta kilometrů od polární základny. Pochodující hora se o píd' neuchýlila od své trasy a oni nebyli od základny o nic dál, než ve chvíli, kdy vyjeli na její hřbet. Jen se k ní museli vracet jiným směrem.

Také Shelovy obavy byly zbytečné. Rampa byla stále na svém místě a obrněnec po ní sjel bez větších potíží. Až na samém konci je čekalo nemilé překvapení. Rampa se zatáčela v úhlu pětáctyřiceti stupňů a vozidlo čelně narazilo na skálu a bylo odmrštěno dozadu, pod tělo netvora.

Minuta či dvě, než se Milesovi podařilo vozidlo opět uvést do pohybu, uplynuly v naprostém tichu. Potom Traut pronesl tiše, ale zřetelně: „Díky, starý brachu, tisíceré díky. Třeba ti to jednou budeme moci oplatit.“

Miles se podíval na Evu a viděl, že napětí posledních šedesáti hodin na ní zanechalo stopy, měl dojem, že dokonce pohubla. Shelo však zůstával neotřesitelný, stejně praktický jako vždy.

„Je to od tebe hezké, že jsi poděkoval našemu zachránci, ale co dál? Myslíš si snad, že s tvou výtečnou dvojhlavňovkou můžeme zaútočit na kosmickou loď?“

Miles neodpověděl a rozjel se po stopě pochodující hory, když však obludu minuli, stočil vozidlo k severu. Plochá kamenitá poušť před nimi mu umožnila zvýšit rychlost. S orientací si nemusel dělat starosti, směřoval přímo k pólu. Na cestě je čekala pouze jedna vážná překážka, hřeben Kuželového pohoří. Ten museli překonat co nejrychleji.

Dokonce Shelo si nechal své výhrady pro sebe. Hvězdná obloha jim

svítila na cestu. Po dvou hodinách zběsilé jízdy spatřili před sebou horské štíty.

Miles vytáhl mapu, zastavil a na chvíli se do ní zhloubal.

„Tady je průsmyk, který je označen jako sjízdný," zamumlal a ukazováčkem ukázal někam do mapy. „Jde jen o to, jestli taní nejsou hlídky."

„To sotva," uklidnil ho Shelo. „Letci už přistáli a pozemní hlídky se stahují, ostatně se pohybovaly jen v denní zóně. Slyším je, jak se domlouvají. Můžeš jet bez obav."

„Doufám," povzdechla si Eva. „Na dobrodružství mě už přešla chuť. Jízdu na tom netvorovi si budu pamatovat do smrti."

„Ještě jsi mi neodpověděl na otázku, co dál," připomněl Shelo. „Doufám, že máš připravený nějaký plán."

„Ne, žádný plán nemám," neochotně připustil Miles a stočil vůz směrem k průsmyku. „Pokud se Kontemerovi nepodaří udělat něco na základně, budeme se možná muset vrátit k naší pochoduující hoře a doufat, že se ještě neprobudila a neutekla nám."

„Žádný plán?" zvolal překvapeně Bontlyn. „To ale nejde, vždyť za osm hodin přistane Hondro."

„Jsi tedy pro, abychom zaútočili na kosmickou loď s mou dvojhlavňovkou a těmi obušky, co jsme sebrali gardistům? Nebo se chceš ohlásit Hafgovi a zeptat se ho, jak je Kontemer daleko s přípravou převratu? Myslím, že nám nezbývá než čekat. Až Hondro přistane a ukáže se, že protilátky nepřivezl, situace se rázem změní. Potom uvidíme."

Shelo mlčel. Nebyl si tak jist, že Vůdce protilátky skutečně nepřiveze. Raději se věnoval svým přístrojům. Noční zóna však byla opuštěná, i v éteru bylo ticho. Kuželové pohoří překonali bez příhod za pouhé dvě hodiny. Dál už se táhla kamenitá pláň až k základně.

Po dalších třech hodinách spatřili na obzoru záblesky - blížili se k polární zóně polosvitu a věčných bouří, střetu mrazu a žáru. Miles se znovu podívil, jak může k bouřím docházet na planetě, s tak nepatrnými zbytky atmosféry.

Zpomalil. Blížili se k cíli poněkud předčasně. Miles vypnul reaktor.

„Nuže?" pobídl ho Shelo.

Miles se podíval na hodinky. „Hondro bude přesný, zakládá si na tom. Máme ještě skoro tři hodiny času. Měli bychom se najíst."

„Najíst, teď?" zaprotestoval Shelo. „Nepolknu ani sousto."

„Tvoje škoda. Zajedeme do průrvy na svahu poblíž základny, znám to tam. Tam nás žádný zaměřovač nezachytí, ostatně teď mají jiných starostí dost. Odtud můžeme pozorovat pláň a také to není daleko od východního vchodu. Tam počkáme."

Když byli na místě, Eva zapnula automat na ohřev jídla a Miles se chopil svého výrobku a pečlivě si dvojhlavňovku prohlížel. Shelo ho s obdivem pozoroval. Byl fanda do starožitných zbraní a tohle byl opravdu skvěle vypracovaný kus, i když pažba byla zhotovena z moderní plastické hmoty. Miles byl také spokojen. Sklopil hlavně a vložil do nich náboje.

„Je to úžasné, co naši předci všechno dokázali," řekl uznale Shelo.

„To ti došlo až teď?" zeptal se s úsměvem Miles. „Nebýt jich, tak přece vůbec nejsme v kosmu. Položím ti jednu otázku: Jsi přesvědčen, že měď patří k nemagnetickým kovům?"

„Jistě. Proč se ptáš?" podivil se Shelo.

Miles zaklapl nabitou pušku. „Jen tak, příteli, jen tak," řekl vesele a položil pušku na sedadlo.

10.

Major Hafgo stál v pozoru před obrazovkou na které se objevil obličej ramenatého, podsaditého Iratia Hondra. Ohlásil se skoro na minutu přesně jak slíbil. Jeho malá kosmická loď už kroužila kolem Last Hope.

Svržený Vůdce plophoské říše se přesunul do soustavy Bolo přímým lineárním letem a okamžitě, po provedení vnořovacího manévru, navázal spojení se základnou.

Major se díval na Vůdce jako na bytost takřka nadpřirozenou. Hondrovy vlasy v posledních dnech znatelně prošedivěly, ale jeho obličej stále vyzařoval silné fluidum moci a nezlomné vůle.

„Pošlete své podřízené pryč z místnosti, majore," řekl Vůdce.

„Už se stalo, pane," odpověděl Merl Hafgo.

„Výborně, Hafgo. Patrně jste k tomu měl důvod. Mluvte bez okolků. Slyšelo osazenstvo Last Hope zprávy z Plophosu?"

„Ano, pane. Došlo k nepokojům, které jsem potlačil. Velitel Hognar je nemocen." Major pak stručně vyložil události posledních sedmdesáti hodin a uzavřel: „Vaše zpráva vědce uklidnila, napětí povolilo. Modrá garda bezpečně kontroluje situaci. Mohu se vás však na něco zeptat, pane?"

Hondro vyslechl hlášení aniž by jakkoliv dal najevo své pocity.

„Ptejte se, na zbytečné zdvořilosti není čas."

„Kolik dávek protilátky máte na palubě," major se na okamžik odmlčel, „nebo jste neměl možnost zásoby naložit, pane?"

„Jste mimořádně schopný důstojník, „majore," řekl zamyšleně Hondro. „Máte dojem, že jsem odlétal ve spěchu, že? Máte pravdu. Nebyl čas cokoliv vyzvednout z tajných skladišť. Na palubě je tedy pouze nouzová zásoba, která je v lodi trvale uložena, tedy nejvýš padesát dávek. Dovedl jsem si představit, co se u vás děje a proto jsem formuloval svou zprávu tak, jak jsem ji formuloval. Nouzová zásoba nám umožní zachránit věrné a potřebné. Mezi tím dorazí dvě další lodi, které jsem vyslal pro zásoby. Ještě zdaleka nejsem bezmocný."

„O tom jsem nepochyboval, pane. Vývoj transformačního dělaje před dokončením a během čtrnácti dnů standardního času bude k dispozici pro bojové nasazení," hlásil sebevědomě major.

„Skvělé." Vůdce se dychtivě naklonil kupředu a jeho obličej zaplnil skoro celou obrazovku. „Kdy vám končí inkubační doba."

„Za třináct dní, pane, ale na to zapomeňte. Můj život není důležitý. Pro naši věc je třeba udržet při životě některé vědce. Pořídil jsem seznam lidí, kteří mohou zemřít v několika hodinách. Ty je také třeba zachránit, aby nevznikla panika. Intoxikované gardisty ovšem musíme obětovat. Vědci mají přednost."

Hondro vypnul zvuk a obrátil se na někoho, koho Hafgo na obrazovce neviděl. Zřejmě si však s neviditelným společníkem vyměnil jen pár slov, protože za okamžik major znovu uslyšel Vůdcův hlas.

„Pane majore, váš postoj a vaše jednání na mě hluboce zapůsobily. Budete jediným důstojníkem, který dostane protilátku. Nic nenamítejte. Jste jmenován plukovníkem Modré gardy a velitelem Last Hope. Zavolejte své lidi.“

Hafgo vykonal rozkaz a do místnosti vstoupil major Muting a tři další důstojníci.

„Major Hafgo je jmenován velitelem základny a povýšen na plukovníka," oznámil Vůdce. „Duševně chorý Hognar bude izolován, odeberete mu impulsní klíč od místnosti s vysílačem hyperkomu, plukovníku. Ostatním děkuji za mimořádné nasazení ve službě. Injekce protilátek začneme dávat okamžitě po přistání.“

Vůdce přerušil spojení. Prvním činem nového velitele byla Hognarova izolace a převzetí impulsního klíče. Poté na vnitřním okruhu promluvil k osazenstvu základny. Nejdříve přečetl seznam padesáti osob, kteří dostanou dávku protilátky jako první. Profesor Kontemer i matematická Montanová byli mezi nimi.

„Jmenovaní at' se shromáždí v jídelně tři. Vidíte, jak neopodstatněné byly vaše obavy. Další přijdou na řadu v nejbližších dnech," řekl Hafgo na závěr.

Potom k sobě povolal všech dvaatřicet intoxikovaných gardistů a oznámil jim, že přijdou na řadu hned po vědcích. Nikdo neprotestoval, ale napětí bylo takřka hmatatelné. Plukovník však neměl čas na další opatření, kosmická loď se už snášela k povrchu planety a Hafgo musel nasednout do obrněného vozidla, které spolu s dalšími dvěma mělo vyjet východní branou na přistávací plochu k uvítání Vůdce.

Byla to malá loď, sotva dvacet na osmdesát metrů, ale s mimořádně výkonným hnacím ústrojím. Jen díky své rychlosti mohla uniknout lodím Rhodanovy flotily. Hafgo musel obdivovat Hondrovu prozíravost. Vůdce nechal postavit tuto superrychlou loď ještě v dobách, kdy byl na vrcholu moci a kdy se zdálo, že jej nic nemůže ohrozit.

Ze štíhlé lodi vystoupilo nejdříve dvacet vysokých důstojníků Modré gardy v plné zbroji a teprve potom se objevil Vůdce.

„Příliš nám nedůvěřují," zamumlal major Muting.

„Sklapněte!" zasyčel Hafgo. „Za dané situace jsou bezpečnostní opatření nezbytná. Velte čestné stráží!"

Uvítání proběhlo bez problémů a nikdo si nevšiml dvou mužů, kteří celou ceremonii pozorovali z úkrytu, vzdáleného sotva padesát metrů od lodi.

„Hafgo vyhrál na celé čáře," poznamenal Traut. „Zajistil si velení i protilátky. To jeho odmítnutí byl psychologicky výborný tah a Hondro mu na něj skočil."

„Jen jestli, nepodceňuj ho," namítl Shelo. „Jdeme? Pokud se teď nedostaneme dovnitř, pak už nikdy."

Hondro mluvil k vědcům, shromážděným v největší laboratoři základny. Dvacet mužů kolem něho drželo shromážděné v šachu svými zbraněmi. U zdi na opačné straně stála stráž gardistů z Last Hope, většinou intoxikovaných. Vůdce ujistil přítomné, že puč na Plophosu bude brzy potlačen, že proti Rhodanovu Impériu se formují rozsáhlé síly. Transformační dělo bude trumfem v tomto světodějném zápase. Nyní je ovšem prvořadým úkolem poskytnout protilátky těm, kteří je potřebují. Bude to provedeno teď a tady a on osobně na to dohlédne, oznámil.

Hafgo se vytratil ještě během projevu. Vyšel do chodby, ale nešel daleko. Po několika metrech se zastavil a otevřel dveře. V místnosti byla tma.

„Měl byste předvést, zda vaše dvojhlavňovka za něco stojí," pronesl hlasitě a zřetelně plukovník. „Musíte odstřelit ty dva strážce, co ho chrání ze stran, Vůdce a dalších osmnáct si vezmu na starost. Tak vylezte, na co čekáte? Proč myslíte, že jsem odvolal průzkumníky. Znáám vás, Traute, a nikdy jsem nevěřil, že by vás mohla převálcovat pochodující hora. Muž vašich kvalit by se nikdy nenechal tak hloupě zabít. Já vás nepodceňoval, ale vy mě ano. Když jsem chtěl vědce zachránit, neměl jsem jinou možnost než to nechat udělat samotného Vůdce. I kdyby se mi podařilo spojit se s Rhodanem, jeho pomoc by přišla pozdě. Teď to mohu udělat, navíc mám impulsní klíč v kapse."

Miles vystoupil ze tmy s namířenou zbraní v ruce, Shelo se mu

postavil po bok, ale na plukovníka už nemířil.

„Jak jste věděl, že pronikneme na základnu nouzovým východem a že budeme právě tady?“ zeptal se Traut, který se stále nemohl probrat z překvapení.

„Pozoroval jsem vás už celé týdny, sledoval jsem výrobu vaší zbraně a pochopil, že má své výhody, že prorazí antimagnetickou ochrannou clonu osobních strážců. Na vysvětlování však není čas, pojďte.“

Miles beze slova následoval plukovníka a když Hafgo otevřel dveře do laboratoře, přiložil svou pušku k líci a vystřelil. Oba strážci se zhroutili na zem.

„Hondro má pouze padesát dávek,“ zakřičel Hafgo do rachotu doznívajících výstřelů. „Jste odsouzeni. Palte, Mutingu!“

Nejen Muting, ale všech dvaatřicet intoxikovaných gardistů zareagovalo rychleji než Vůdcova garda, pro ně úder přišel z nečekané strany. Hafgo zamířil přímo na člověka, který ho proměnil v živoucí mrtvolu. Hondro netušil, jakou nenávist k němu chová ten mimořádně schopný důstojník, který ho právě přesvědčil o své oddanosti.

Vědci prchali postranními východy. Jen Kontemer zůstal, chtěl vidět jak zemře člověk jménem Iratio Hondro.

Nedočkal se toho. Antimagnetická clona kryla nejen oba strážce, ale i samotného Vůdce. Pět Hafgových výstřelů ani nepoškodilo neviditelný krunýř. Hondro prchal, zatímco poslední z jeho věrných klesali pod palbou gardistů z Last Hope Vůdce se však nevzdal a v běhu vystřelil na plukovníka. Hafgo padl na záda do chodby.

Hondro vyběhl postranním vchodem a narazil na skupinu přibíhajících gardistů, kteří však nevěděli, co se skutečně stalo a mysleli si, že jde o vzpouru vědců. Na jeho rozkaz ho bezpečně dopravili do jeho lodi.

Plukovník byl naživu, ale v bezvědomí. Traut mu vzal impulsní klíč a předal ho Bontlynovi, který se okamžitě rozběhl do centrály. Tak se stalo, že základna na Last Hope navázala spojení s Plophosem v okamžiku, kdy venku zarachotily motory Hondrovy vesmírné lodi, která opouštěla planetu Poslední naděje.

Plukovník Hafgo přežil, ale amputace nohy byla nevyhnutelná. Kontemer, Traut, Narkolová a major Muting se shromáždili kolem lůžka raněného.

„Máte gardisty pod kontrolou, majore?" zeptal se plukovník.

„Už ano, pane. Spojil jsem se s oddílem, který doprovázel Hondra k lodi rádiem a vysvětlil jim situaci. Byli dost rozumní na to, aby se nepokoušeli o útok. Jsou odzbrojeni."

„Výborně. Máte jistě spoustu otázek, ale teď mě jistě omluvíte, čeká mě operace. Řeknu jen jedno. Chtěl jsem uniknout z tohoto pekla od okamžiku, kdy jsem byl sem poslán, ale nechtěl jsem ohrozit životy vyhnanců. Proto jsem se musel přetvařovat a mluvit tak, jak jsem mluvil. Doufám, že to chápete."

„Samozřejmě, uklidněte se, pane," skočil mu do řeči Miles.

„Ještě něco musím dodat. Dlouho jsem sledoval vaše přípravy, Traute, a vaše také, profesore. Právě vy jste byl velmi neopatrný a dalo mi dost práce, abych Hognara přesvědčil, aby proti vám nezasáhl, že jste pro nás nepostradatelný."

„Vřelé díky, pane," řekl upřímně Kontemer.

„On, nechtě toho, prosím vás. Mě zaskočil až váš náhlý útěk, Traute, ale dal jsem si ho do souvislosti s Bontlynovou akcí a byl jsem proto přesvědčen, že jste na planetě. Přesvědčil jsem Hognara, aby zastavil pátrání a postaral jsem se o to, abyste se bez nebezpečí dostal zpět na základnu. Věděl jsem, že se vrátíte."

Pozemský křižník se zásobou léku přistál dokonce dříve než se čekalo a tak nikdo z intoxikovaných nezemřel, samozřejmě i Hafgovou zásluhou, protože nejohroženější dostali protilátky ještě z Hondrových zásob. Ztráty na základně se tedy omezily na šest gardistů, kteří padli při přestřelce s Hondrovou osobní stráží. Také Konta Hognar zemřel. Hafgova operace proběhla úspěšně.

O dva dny později na Last Hope přistála THORA, vlajková loď pozemské flotily s Velkým administrátorem a lordem admirálem Allanem na palubě.

Po krátkém uvítání, kterého se zúčastnili i gardisté, kteří začínali chápat, že byli po léta obelháváni, se Rhodan a Atlan na chvíli uchýlili

do Trautovy laboratoře.

„Vaše chování bylo vskutku příkladné, pane Traute," řekl Perry Rhodan.

„Děkuji, pane. Uvažuji o tom, kam se mohl uchýlit Hondro a myslím, že mám relevantní informaci," řekl Traut. „Jeden fyzik, který už zemřel, mi vyprávěl o tajné základně na planetě nazývané Opposite kdesi v centru Galaxie. Prý se tam provádějí pokusy s molkexem a vyvíjí jakási zbraň hromadného ničení. Víc jsem se nedověděl."

„Jméno je lepší než nic, ale máte představu o tom, kolik světů je v centru Mléčné dráhy?" řekl s povzdechem Rhodan. „Rozhodně si ještě promluvíme, ale teď musíme do jídelny, kde se už jistě všichni shromáždili."

Traut však dal přednost tomu, že zůstal v laboratoři s Evou Narkolovou.

Kdyby šel do jídelny, nepoznal by její atmosféru. Obrovská místnost hučela hlasitým hovorem a smíchem. Strach, který všechny po léta tížil, najednou lidem připadal jako zaplašená noční můra.

K. H. Scheer PLANETA POSLEDNÍ NADĚJE

• Perry Rhodan, sv. 196

Z německého originálu Planet der letzten Hoffnung, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH

v Rastattu roku 1986, přeložil Jan Rada.

Vydal jako svou tisící osmistou devadesátou pátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávkou přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvožd'anská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134, 831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/4445 3334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent. Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč